

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Çerkezköy Arçelik, Kocaeli Ford, Mercedes Hoşdere, Tofaş, Oyak-Renault, ELS, Cem Bialetti, HT SOLAR fabrikalarından; Cargill, Aliğa, Depo ve turizm işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

Ağustos 2019 / Sayı: 119

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

DÜZEN PARTİLERİNİN SİSTEM TARTIŞMASININ MASKESİNİ İNDİRİYORUZ:

YA PATRONLARIN SİSTEMİNDEN YANASIN YA EMEKÇİ HALKTTAN!

Sistem tartışmasına işçi sınıfının cevabı: Tadilat değil devrim!

Yerel seçimlerin ardından bir sistem tartışmasıdır sürüp gidiyor. 24 Haziran 2018 seçimleriyle resmen yürürlüğe giren resmi adıyla Cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi, bir yılın ardından pek çok yönden tartışmaya açılmış durumda. Elbette ki bunda en büyük faktör AKP ve MHP'nin 31 Mart yerel seçimlerinin ardından 23 Haziran'da İstanbul'da da aldığı büyük yenilgi.

İktidar cephesi sistemin farklı yönlerini tadilattan geçirmekten bahsediyor. Bu tadilat arayışları, yenilgi sonrasında bir çeşit yaraları sarma ihtiyacı ile iktidar mevzilerini tahkim etmeyi amaçlıyor. “Halkın verdiği mesajı aldılar ve sistemi demokratikleştirecekler” beklentisi içinde olanlar tabii ki hayal görüyor.

Muhalefet cephesi ise tam da seçimler boyunca söylediğimiz gibi istibdadın yedek lastiği rolüne uygun bir şekilde davranıyor. 2017 referandumunun “mü-

hürsüz oyları”, “yeni anayasanın gayrimeşru olduğu iddiaları”, “tek adam rejimi” ve “faşizm” suçlamaları unutulmuş durumda. CHP'si, İyi Partisi, Saadeti birbiri ardına başkanlık sisteminin nasıl düzeltileceğini tartışmaya hazır olduklarını açıklıyor. Bunların parlamenter sisteme dönüş vaatleri dahi yalandır diyorduk. Nitekim CHP başta olmak üzere hepsi Amerikan tipi başkanlık sistemini öneriyorlar.

Güya bir sistem tartışması adı altında, iktidarı ve muhalefeti ile sermaye partileri başkanlık sistemini tek mümkün idare biçimi olarak halka dayatıyorlar. Çünkü hepsi sermayenin çıkarlarını savunuyor. Sermayenin çıkarları da özellikle ekonomik kriz ortamında yukarıdan aşağı hızlı kararlar alınmasını ve emekçi halkın yönetim üzerindeki denetiminin mümkün olduğu kadar az olmasını gerektiriyor.

Son bir yıl içinde, zincire vu-

rulmuş meclis 600 küsur maddelik kanun yaparken 1800'den fazla madde Cumhurbaşkanlığı kararlarıyla hayata geçirildi. Ekonomik kriz ortamında patronlar sınıfı her türlü kredi garantisine, borç ertelemeye ve teşvik uygulamasına en hızlı şekilde kavuşurken emeklilikte yaşa takılanlar, staj ve çıraklık mağdurları, 3600 ek gösterge isteyen kamu çalışanları haklarını alamadan meclisin dönemi kapatıp tatile çıktığına tanık oldular. Yeni dönemde anayasal haklarını kullanarak sendikası olan ve bu yüzden işten atılan işçilerin davaları yine yıllanıyor. İşçilerin kazandığı mahkeme kararları uygulanmıyor. Ama Amerikan şirketlerinin patronlarını sarayda ağırlayan Cumhurbaşkanı, onlara ne sorunuz varsa doğrudan bana gelin diyor.

Türkiye, Erdoğan'ın açıkça vaat ettiği gibi bir anonim şirket yönetilir gibi yönetilmektedir ve ilk bir yılda açıkça görülmüştür

ki bu sistem bir Cumhurpatronluğu sistemidir. Bu sistem emekçi halka sefaletten başka bir şey getirmemiştir. İstibdadın sopası hakkını arayanların sırtından ek-sik olmamış, emperyalizmin zincirleri kırılmak bir yana sıkılaştırılmıştır.

Bu sistemin kökten değişmesi esas işçi sınıfı ve emekçi halkın ihtiyacıdır. Ekonomik kriz ve emperyalist savaş tehlikesi altında, her yarıyla çürüyen ve tüm milleti çöküşe sürükleyen bu düzende emekçi halkın ne AKP'nin 2023 vizyonunu ne de CHP'nin 5 yıllık belediye deneyimlerini bekleyecek hali vardır. Mevcut sistemin şu ya da bu yönüyle tamir edilmesine değil, kökten değiştirilmesine ihtiyaç var.

4 yıl sonra zincirli meclise yeni figüranlar göndermeyi, başımıza yeni bir Cumhurpatronu seçmeyi bekleyerek, Batı emperyalizminden demokrasi ve insan hakları dilenerek, istibdadın mil-

liyetçi kışkırtmalarıyla kardeş kavgasına sürüklenerek bir yere varılamaz. Bize işçi sınıfının işgalli, grevli, direnişli seferberliği gerek, emekçi halkın ekme ve hürriyet şiarıyla meydanları doldurması gerek. Türkiye, emekçi halkın seferberliği ile gecikmesiz zincirsiz bir Kurucu Meclis aracılığıyla yeniden bir kuruluş sürecine girmek zorundadır. Bu süreçte sermayeyle birlikte hangi ad altında olursa olsun beraber yürünecek tek adım yoktur. Yeni Türkiye sermayeyle birlikte değil, onu yenilgiye uğratarak kurulacaktır. Düzen partilerinin sistem tartışmasının maskesini indiriyoruz. Biz “ya patronların sisteminden yanasın ya emekçi halktan” diyoruz. Biz sömürünün ve istibdadın sistemini çöpe atacağız. Zincirsiz Kurucu Meclis ve bir işçi emekçi hükümeti ile emperyalizmin, sermayenin ve istibdadın zincirlerini kıracağız, ekme ve hürriyeti kazanacağız!

İşsizlikte vahim tablo sürüyor: Sermayenin düzeyinde iş de aş da yok! 6

Kalkınma planı değil, emeğe saldırı planı 7

Gül-Babacan-Davutoğlu'nun parti girişimleri 8

Suriyeli göçmenler sorunu ve AKP ile ikiyüzlülükte buluşmak 9

Ali Dehri (Aziz Vatan) yoldaşın ölümünün 10. yıldönümü 12

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Yıllık izinden sonra mücadele bizi bekliyor!

Tofaş'ta her yıl olduğu gibi yıllık izin tarihleri netlik kazanmadı. 5-25 Ağustos tarihleri arasında fabrikada üretimin duracağı yıllık izin yapılacağı açıklandı. Yönetimin şu anki açıklamasına göre 1 Ağustos'ta üretimin durabileceği söyleniyor. Ayrıca yıllık izin dönüşü bir hafta daha ertelenip Eylül'de iş başı yapılacağı da konuşuluyor. Net bir tarih açıklanmadığından dolayı tatile ve memleketine gidecekler bu belirsizlik yüzünden bilet dahi alamadılar. Klasik Tofaş yönetimi her sene yaşadığımız sıkıntılar.

Türk Metal sendikası, sözleşme ile ilgili beklenti anketini dağıttı. Arkadaşlar ile beraber doldurmayla çalıştık, kafamızın karıştığı, komik şıklarla karşılaştık. Mesela kaç yıllık sözleşme istersiniz gibi soruya bir yıldan 5 yıla kadar şıklar konulmuş, hangi işçi 5 yıllık sözleşme ister, ne kadar zam istersiniz şıkları yüzde 5 ile 30+ vardı. Bu anketi hazırlayanlar ne düşünerek ne amaçlayarak ankete eklemeyaptı bilemiyoruz. Bir işçi yüzde 5 zam ister mi? Biz bunun mücadelesini yıllardan beri yapıyoruz, kaç yıl istediğimiz belli en fazla 2 yıl olmalıdır. 2017 sözleşmesinden bu yana krizden dolayı kaybımız bellidir. Sendika bunu düşünerek mücadele etmelidir. MESS sözleşmeyi aylarca uzatıp, yüksek mahkemeye

kadar gittiğinde, mecliste çıkartılan işçi düşmanı yasalarla mahkemeden işçinin yararına bir karar çıkmayacağı biliyor. Tüpraş'ta olduğu gibi bu taktiğin aynısını Koç, Tofaş'ta da yapacaktır.

Koç'un Fenerbahçe kulübüne şimdiye kadar kaç milyon verdiğini biliyoruz. İşçiye gelince para yok kriz var deyip geçiştiriyorlar. Geçitiremedikleri zaman da grev yasaklarıyla, baskılarla, işçi düşmanı yasalarla mücadeleyi bitirmeye çalışıyorlar. Bir diğer önemli olan konu kıdem tazminatı ile ilgili olan yasadır. Meclis tatile çıkmadan 11. kalkınma planını açıkladı. Kıdem tazminatı da içinde yer alıyor. Kıdem tazminatımıza göz dikmiş durumdadır. Hem sözleşme için hem de kıdem tazminatımız için mücadelemize hazırlanmak zorundayız.

Oyak-Renault'dan bir işçi

Renault işçisinden Tek Gıda-İş'e sesleniş

Tek Gıda-İş sendikasının Türk-İş'ten ayrılma kararını Renault işçileri olarak gayet iyi anlıyoruz, hak veriyoruz ama bir o kadar da üzüntüyle karşıyoruz. Tek Gıda-İş sendikasının yaptığı sözleşmeleri hepimiz takdir etmişizdir. Nestle ve Cargill gibi direnişlerle sadece gıda işçisine değil diğer sektördeki işçilere örnek olmuştur. Bu mücadeleler ve başarılar bizlerin arasında da çok defa olumlu olarak konuşulmuştur. Tek Gıda-İş'in Türk-İş'ten ayrılma

nedenleri arasında özelleştirmeler karşısında susması, grev yasaklarına ses çıkarmaması, EYT konusunda mücadele etmemesi, sendikal faaliyet nedeniyle işten çıkartılan işçilere sahip çıkmaması gibi konular yer alıyor...

Ayrılmak isteme nedenleri bizi hiç şaşırtmadı. Renault işçileri olarak yaşanan sıkıntıları çok iyi biliyoruz. Yaşanan sıkıntıların bilinciyle uzun zamandan beri biz de sarı sendika Türk Metal'e karşı müca-

dele ediyoruz. 2015'te başlattığımız mücadele bizim için dönüm noktası oldu. "Sendikal demokrasi ve ücretlerde iyileştirme" talebiyle düşük ücretlere, ağır çalışma koşullarına ve sendikal bürokrasiye isyan edip üretimi durdurarak, fabrikayı işgal ederek mücadele ettik. Renault'da yakılan mücadele ateşi tüm metal fabrikalarını harekete geçirdi.

Artık biliyoruz ki hepimizin sıkıntısı ve sorunları ortaktır ve yine ortak şekilde mücadele etmeden hiçbir şeyi kazanamayız. Türk-İş'ten ayrılma kararını uygulamadan evvel, bu yozlaşmış yapıya karşı fabrikalarda sizin gerçeklerinize benzer gerçeklerle mücadele etmekte olan bizleri de düşünün. Sesimize kulak verin Türk-İş Genel Kurulu'na katıldığınızda bizim de sesimizi oraya taşıyın. Türk-İş'i yozlaşmış bürokratlara teslim etmeyelim.

Kocaeli Ford'dan bir işçi

Türk Metal aklımızla dalga mı geçiyor?

Geçtiğimiz günlerde Türk Metal Sendikası yaklaşan MESS sözleşmeleri ile ilgili bir üye beklenti anketi dağıttı. Sözleşmeye dair anket dağıtılması ve fikirlerimizin sorulması tabii ki istediğimiz bir şey. Fakat geçen hafta gönderilen anketin içindeki bazı sorulara ve o soruların altındaki cevap seçeneklerine baktığımız zaman bu anketin çok da masum olmadığını düşündük. Örneğin "Kaç yıllık sözleşme istersiniz?" sorusunun şıkları 1 yıldan başlayıp 5 yıla kadar çıkıyordu. Hepimizin bildiği gibi sözleşmenin süresi uzadıkça her yıl maaşımız enflasyon karşısında daha da eriyor. Bunu Türk Metal Sendikası bilmiyor mu? Bir

işçinin gerçekten 4 yıllık bir sözleşme isteyebileceğini mi düşünüyorlar? Başka bir soruda ise "Saatlik ücretinize ne kadar zam talep ediyorsunuz?" sorusunun cevap şıkları %5'ten başlayıp %30+'a kadar gidiyordu. Böyle bir soruya herhangi bir arkadaşımız neden %5 cevabını versin? Bir diğer cevabı belli soru ise "Sosyal haklara zam beklentiniz nedir?" sorusuydu. Cevap şıklarındaki "Sosyal haklarıma zam olmasa da olur" seçeneği hepimizi çok sinirlendirdi. Sanki çok sosyal hakkımız varmış gibi bir de bizle dalga geçmesine böyle bir seçeneği önümüze koymalarının tek bir sebebi olabilir: Bize bu anketlerle ölümü gösterip

sıtmaya razı etmeye çalışıyorlar. Yani yarın öbür gün 3 yıllık bir sözleşme imzalarlarsa "Anket sonuçları böyleydi, üyelerimiz 3 yıllık sözleşme istedi" gibi bahanelere sığınacaklar. TÜPRAŞ'taki arkadaşlarımıza dayatılan %6 gibi akıl almaz zam oranı ve 3 yıllık sözleşme süresini düşündüğümüzde aynı Koç Holding'in Türk Metal'le el ele verip bize de bunları dayatması oldukça olasıdır. Fakat unutmamızın ki Ford işçisinin sözleşme ile ilgili beklentilerini dile getirmesi için ankete ihtiyacı yoktur. 2015'te nasıl mücadele ettiysek beklentimizi karşılamayan bir sözleşme dayatmasına karşı da yine aynı şekilde grevle cevap vereceğiz. Bundan kimsenin şüphesi olmasın.

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

Sendika, işçisinin ne istediğini bilmelidir!

Önümüzdeki hafta yıllık izne çıkıyoruz. İzin dönüşü 26 Ağustos'ta fabrika tekrardan üretime başlayacak. Türk Metal geçen gün sözleşme beklenti anketini dağıttı. Dağıtılan ankete içeriğinden dolayı birçok arkadaşın tepkisi oldu. Eksiklerin, hataların farkındayız. Anketi doldurmayan anketi neden doldurmak istemediklerini, dolduranlar neden tepkili olduklarını sendikaya söylediler. 2015 mücadelesinde sözleşme ile ilgili bizim de fikrimizin alınmasını, sorulmasını istemiştik. Yapılan bu anket bir reklam şirketinin yaptığı anket gibi olmuş bizden beklentileriniz nedir, nasıl olmalıdır

tarzında. 2015'ten bu yana sendika açısından bir takım değişiklikler olumlu şeyler yapıldı. Ama yapılan anketten görüyoruz ki bizi hiç anlamamışlar. Bir işçi sendikasının, işçisinin ne istediğini neye ihtiyacı olduğunu en iyi şekilde bilmesi ve ona göre mücadele etmesi gerekir. Maaşların nasıl eridiği ortada. Enflasyon ortada. Üç yıllık sözleşmeyi asla istemediğimiz bilinmekte. O zaman bunlar neden tekrar soruluyor? Birçok arkadaşın tepkisi budur. Sendikanın anlayışının değişmesi gerekiyor. İşçisinin ne istediğini bilen, meydan okuyan mücadele eden bir sendika olmalıdır.

İzmit Cem Bialelli fabrikasından bir işçi

Mücadelemiz bir sözleşmeden ibaret değil!

Herkes merhaba, ben İzmit'te Cem Bialelli adlı tencere üreten bir fabrikada çalışıyorum. Geçtiğimiz aylarda toplu sözleşme sürecinde anlaşma sağlanamaması üzerine fabrikadaki arkadaşlarımızla hakkımızı aramak uğruna greve çıkmıştık. Grev boyunca her gün halaylarla, türkülerle, büyük bir coşkuyla fabrikanın önünde mücadelemizi sürdürdük.

Grevin daha ilk günlerinde patron, hukuken yasak olmasına rağmen, greve çıkmadan önce ürettiğimiz malları fabrikadan çıkarmaya çalıştı. Grev gözcüsü arkadaşlar hemen diğer arkadaşlara haber verdiler ve fabrikanın kapısında toplanarak patronun malları çıkarılmasına engel olduk. Bundan yaklaşık 1 hafta sonra patron bir kez

daha stoktaki malları hukuksuz bir şekilde dışarı çıkarmaya çalıştı. Biz yine fabrikanın kapısını araçlara kapadık fakat bu sefer polis bizi zor kullanarak kapıdan uzaklaştırdı ve stoktaki mallar satılmak üzere fabrika dışına çıkarıldı.

Her patron gibi Cem Bialelli patronu da grevi binbir türlü yolla kırmaya çalıştı. En son olarak da krizi bahane ederek grevi bitirmezsek fabrikayı kapatacağını söyledi. Saatlik ücrete 4 lira 40 kuruş zam talep etmemize rağmen patronun tehditleri dolayısıyla 2 buçuk liranın biraz üstüne imza atmak zorunda kaldık. Fakat mücadelemiz sadece bir sözleşmeden ibaret değil, birlik olup mücadele ettikten sonra hakkımız olanı er ya da geç alacağımıza inanıyorum.

Bursa ELS'den bir işçi

Organize sanayide hastane ve ambulans istiyoruz

Merhaba arkadaşlar. Geçtiğimiz günlerde bizim fabrikanın yanında çatı inşaatı sırasında bir işçi, güvenliği alınmadığı için düştü ve bacağı kırıldı. Bizim fabrikada bundan farksız. Hiç bir güvenlik önlemi alınmadan çalışmak zorunda bırakılıyor. Her an ciddi yaralanmalar hatta ölümler olabileceği ihtimali var. Buna rağmen hiç bir güvenlik önlemi alınmamaktadır. Binlerce işçinin çalıştığı Hasan Ağa organize sanayinin içinde ne bir revir ne de bir ambulans var. Ciddi bir yaralanma olması durumunda en yakın hastane 30-40 dakika uzaklıkta. Binlerce işçinin

çalıştığı organize sanayide ilk müdahalenin yapılabileceği bir hastane, acil durumlarda müdahale edebilecek ambulans talep ediyoruz. Biz işçiler çalışırken ölmek istemiyoruz. İş güvenliği dikkate alınmalı. Sağlık hizmetlerinin hızlıca ulaşılabilecek yakın mesafede olması gerekiyor. Patronun kârı bizim sağlığımızdan, hayatımızdan önemli değildir. Patronun kârı yüzünden yüzlerce işçi hayatını kaybediyor. Hiç vakit kaybetmeden başta çalıştığım fabrika sonra bütün organize sanayi işçileri olarak örgütlenip mücadele etmemiz gerekiyor.

Metal fabrikalarından haberler

Arçelik Çerkezköy Televizyon fabrikasından bir işçi

Türk Metal'den akıl(sızlık) oyunları

Geçtiğimiz günlerde Türk Metal sendikası, MESS'le yapacağı TİS görüşmeleri için işçilerin fikrini öğrenmek istediği gerekçesiyle Arçelik fabrikasında 5-6 sayfadan oluşan bir anket kitapçığı dağıttı. Anketin 2. sayfasında "Türk Metalin bizim düşüncelerimize önem verdiği, bizim hak ve çıkarlarımızı korumak, bizlere daha mutlu bir gelecek sağlamak, bizim ve ailelerimizin refah seviyesini yükseltmek..." istenildiği ve bunun yanında da "ürettiğimizden hakça payımızı almak için yeni bir döneme hazırlanıldığı" yazıyor. Öncelikle be-

nim dikkatimi çeken "ürettiğimizden hakça payımızı alacağımız" sözünü dile getirmeleri. Sanki daha önceki TİS'leri başka sendika yapmış gibi bir durum ortaya çıkıyor. Buna göre daha önceki TİS'lerde hakça payımızı alamıyor muyduk? Eğer hakkımızı daha önceki TİS'lerde alıyorsak bu cümle ne anlama geliyor? Hakkımızı alamıyorsak Türk Metal'in burada ki işlevi nedir?! Kaldı ki geçmişte hakkımızı Türk Metal ile alamıyorsak şimdi alacağımızın bir garantisi var mı? Ürettiğimizden çok çok azını alıyoruz. Kaldı ki kime göre ne kadar alacağız? Kapitalist sistemde, sömürünün üst düzeyde tüm kurumlara sıçradığı bir ortamda hangi haktan bahsediyoruz? Biz işçiler hakkımızı mücadele ederek kazandık ve mücadele etmeye devam ediyoruz. Durum bu kadar açıkken, Türk Metal biz işçilerin aklıyla dalga geçmeye mi çalışıyor? Ali cengiz oyunları bir türlü bitmiyor. Anketin diğer sayfalarında da biz işçi sınıfını küçük görmeye ve küçük düşürmeye devam ediyor. Anketin bir sorusu şöyle "sözleşmenin yürürlük süresinin kaç yıl olmasını

istersiniz?" 4 şık var: 1 yıllık, 2 yıllık, 3 yıllık ve süre önemli değil. Yıllardır MESS sözleşmelerinde MESS'in 3 yıl dayatmasına karşı mücadele ettiğimizi bilmiyor musunuz da bize soruyorsunuz? Türk Metal gibi büyük bir sendikanın cevabını da gayet iyi bildikleri bir soruyu ankete bırakması bir hayli utanmazca. Enflasyonun %20'nin üzerinde olduğu, ekonomik krizin en çok işçi ve emekçi sınıfını vurduğu en zorlu dönemde anlaşılacak Türk Metal'in bizden beklediği şıklardaki "3 yıllık" veya "süre önemli değil" işaretlememiz. Böylece kendi rahat edecek diye düşünüyor olmalı. Anketteki sorular ve şıklar, bize "ürettiğimizden hakça payımızı" alamadığımızı bir daha gösterdi! Söz konusu anket en sonunda "bu anketin gerekli olduğunu düşünüyor musunuz?" sorusuyla bitirken iki şık vermişler "evet" ve "hayır". Bunun cevabı "evet". Ama aslında bundan sonra bir soru daha olmalı: Bu anketin sonucunda işçilerin taleplerinin karşılanması için ne yapılması gerektiğini düşünüyorsunuz? Bu soruya tek bir cevabımız var: İşgal, grev, direniş!

Mercedes Hoşdere fabrikasından bir işçi

Sermayenin saldırılarına karşı örgütlenmeliyiz!

Metal sektörünün sözleşme dönemi yaklaşıyor. Türk Metal sözleşme için beklentilerimizi anket ile sordu. Sordu ama sadece sormak için olduğu o kadar belli ki. Sözleşmeyi kaç yıllık istersiniz sorusuna 1'den başlayıp "süresi önemli değil"e kadar seçenek koymak ne demek? Süresi neden önemli olmasın, 2015'te 2 yıllık sözleşme için mücadele etmedi mi metal işçisi? Buna benzer bir sürü çelişki ile dolu anket. Bir şekilde doldurduk ama taslak hazırlanırken uyulacak mı bu sonuçlara. 2015'te, 2017'de yapılan sözleşmeler metal işçisini rehavete itmesin. Gözümüzün açık olması

lazım. Türk Metal'e, gerek MESS'e gerekse hatta kendisini de aşacak bir mücadeleye her daim hazır olduğumuzun göz dağı vermeme lazım. Yoksa patronlarla işbirliği yapması işten bile değil, daha önce bu konuda sicili oldukça kirli biliyoruz.

Bir diğer konu da kıdem tazminatı, DİSK de Türk-İş de kıdem tazminatıyla ilgili mangalda kül bırakmıyorlardı ama kalkınma planı içinde yer almasına rağmen sendikalar cephesinde ciddi bir hazırlık yok. Bu oldu bittiye getirilebilecek bir konu değil. Hâlâ fona devredilmesinin iyi olabileceğini düşünenler var, sendikalar önce bu konuda

işçiyi bilinçlendirmeli, daha sonra da hep birlikte genel grev demelidir. Bizler ne de olsa sendikaliyiz deyip her şeyi onlara bırakmamalıyız, sendikalarımızı harekete geçirmek için uğraşmalıyız.

Sendikasız yerlerde durum daha da vahim bu konuda. Tek başımıza hiçbir şey yapamayacağımızın, birlikte hareket etmenin gücünün farkına varıp örgütlenmemiz lazım. Bizim laf kalabalığı ile oyalanacak halimiz yok. Sermaye arkasına aldığı devletle her koldan bize savaş açmış durumda, elleri güçlü olabilir fakat bizim üretimden gelen gücümüz onları fazlasıyla üzer.

Gebze HT Solar'dan bir işçi

Birliğimizi büyütmeliyiz

Sözleşme döneminin yaklaşması ile beraber fabrikamızda baskılar her geçen gün daha fazla büyüyor. Patronlar böyle dönemlerde sürekli yeni sorunlar ile yeni buluşlar, yeni baskılar ile karşımıza çıkıyor.

Fabrikamız Mess'e bağlı değil, sözleşme görüşmeleri Mess görüşmelerinden sonra başlayacak. Biz şunu çok iyi biliyoruz ki patronlar sadece kendi işyerlerinde değil diğer tüm işyerlerinde oluşan, diğer sözleşmelerde görülen biz işçilerin zararına oluşan her gelişmeden güç alıyorlar. Tüpraş işçisinin aleyhine bir gelişme mi yaşandı, Mess'e bağlı fabrikalarda çalışan emekçilerin aleyhine bir şey mi yaşandı işte patronlar buradan güç alıp karşımıza geliyor, diğer emekçiler kendi fabrikalarında bu gelişmelere karşı nasıl mücadele ettiyse, nasıl birlik olduysa, bizlerde aynı şekilde birlikte, örgütlü mücadele etmeliyiz ki kazanalım. Hem kendi fabrikamızda hem de diğer tüm sınıf kardeşlerimiz

ile birlikte işçilerin, emekçilerin aleyhine olan her duruma karşı mücadele edeceğiz.

Durumumuz ortada, enflasyon rakamları ve gelen zamlar ile beraber tüm ek zamlarımız eridi, bununla beraber vergi dilimlerine tâbi olduğumuz için maaşlarımızda oluşan kesintiler her geçen gün büyüyor. Bu vergi kesintileri gösteriyor ki ortada büyük bir vergi adaletsizliği var. Kâr rekorları kıranların, vergi kaçırıncıların, tek kalemde milyon dolar borçları silinen patronların vergilerini ödemek zorunda değiliz.

Bu tablo biz işçiler için hiç iyi bir durum değil, hem kazanılmış haklarımız hem de işimiz, ekmeğimiz tehlike altında bunun için örgütlülüğümüzü, birliğimizi büyütmeli bizlerin zararına oluşan tüm gelişmelere tek bir ağızdan grev ile işgal ile cevap vermeliyiz.

Fabrikalardan haberler

Bursa'dan bir depo işçisi

Kıdem tazminatı için mücadele etmeliyiz

Hükümet yöneticilerimiz artık işçiye olan düşmanlıkları konusunda o kadar ileri gittiler ki son kalemiz olan kıdem tazminatımıza göz diktiler. Kriz büyüdükçe yeni kaynak aramaya başladılar. Kıdem tazminatı fonu sistemini getirerek kaynak yaratmak istiyorlar. Sonra onu kullanacaklar. Ama yarın

ne olacağı belli değil. Bugüne kadar birçok fon kullanıldı, kayboldu, gitti. Sendikalar bir araya gelip mücadele etmelidir. İktidar ve havarileri işçiyi emekçiyi bitirmek için son kozlarını oynuyorlar. Biz de işçiler ve emekçiler olarak diyoruz ki kıdem tazminatı namusumuzdur asla size yedirmeyeceğiz.

İstanbul'dan bir turizm işçisi

Yönetim kötü de patron mu iyi?

Hemen hemen her kurumsal işyeri veya fabrikada biz işçilerde çalışırken mutsuz oldukları durumlarda nedendir bilinmez patronun iyi olduğunu, bütün kötülüklerin yöneticilerden kaynaklandığı düşüncesi oluşuyor. Patronla çok içli dışlı olmamız, sipariş ettiği bir çay veya yemek siparişini verirken bir tebessüm etmesi de bize bu düşüncüyü yaşatabilir. Ancak bu böyle değildir, biz biliyoruz ki yöneticilerimiz patronlardan çok patronculuk yapıyorlar (eksik personel çalış-

tırmak, çıkan işçinin yerine yeni bir işçi almamak, prim ve bonusların kaldırılması) evet ama patronlar bunu istiyor ve işine geliyor. Kim istemez daha az masraf yaparak fazla para kazanmayı?

Bunu işçiler olarak geniş açıdan görmeliyiz, patron ve onların işyerlerindeki temsilcisi olan insan kaynakları ve genel müdür şirketin daha fazla kâr etmesi için ellerinden geleni yapıyorlar bizim emeklerimizin heba edilmesi de dahil. Buna bizim vermemiz gereken karşılık da

işçiler olarak birlikte mücadele edecek bir yapılanmadır. Bu yapılanmaya uyan en yakın seçenek ise elbette sendikadır ve en net çözümdür. Bunu yaptığımız takdirde ne genel müdür ne de insan kaynakları tarafından bırakın haklarımızın tırpanlanması üstüne alabileceğimiz bir sürü hak var. Bunu geçmişte yaşanan sendikal faaliyetlerde de bol bol okuduk. Başımıza gelmesi dileğiyle de çalışıyoruz, örgütleniyoruz ve işyeri komitelerimizi kuruyoruz.

Fabrikalardan haberler

Aliğa Belediyesi'nden işten atılan bir taşeron işçi

İşçilerin üzerinden pis ellerinizi çekin

Öncelikle tüm yurttaşlara, yoldaşlara, emek dostlarına Aliğa'dan kocaman sevgi, saygı ve hürmetlerimi sunuyorum. Aliğa'da yaşanan bir takım olaylardan haberdar olmanızı istiyorum. Bilindiği üzere 31 mart yerel seçimlerinde MHP belediye başkanı Serkan Acar tekrar başkan seçilip fazla süre geçirmeden teknolojik gelişmeler ve belediye gelirlerinin azalması gerekçesini bahane edip 99 kadrolu 88 KHK'lı olmak üzere 187 işçi emekçi arkadaşımızın işine son verdi. Ve meclis toplantısında ise ben bu yetkiyi halktan aldım bana bu yetkiyi halk verdi istediğimi alırım istediğimi çıkarırım diyerek bir bomba daha

patlattı. İzmir genelinde yapılan imza kampanyamızda halka sorduk, sizler belediye başkanına işçi çıkarın diye bir yetki verdiniz mi diye. Böyle bir yetkiyi bir kişi dahi olsun kimse verdim dedi. Tam tersi işçinin emekçinin ekmeğiyle oynayan bütün belediye başkanlarını lanetlediklerini ifade ettiler. Biz işçiler adına bir kez daha soruyorum sayın başkana bu yetkiyi size halk mı verdi yoksa sermaye piyasası hükümdarları mı yani cumhur ittifakı mı verdi diye. Aliğaya geldiğiniz günden bu yana çalışmalarımızı yandaşlarımıza peşkeş çekmek için, satmak için, talan için, huzursuzluk için yaptınız ve faturasını da biz

emekçiler üzerine ve Aliğa halkına yansıtıyorsunuz. Değerlerini satan, peşkeş çeken hiçbir yönetim hiçbir ideoloji milliyetçi, cumhuriyetçi ve vatansever değil tam tersine haindir. Biz işçiler siz emek düşmanlarına karşı 70 gündür Aliğa demokrasi meydanında direniyoruz... Ve direnmeye de devam edeceğiz. İşçinin emekçinin gücünü değerlerini satan Aliğa belediye başkanı Serkan ACAR'ı Aliğa halkına anlatmaya devam edeceğiz. Ve biz işçiler, emekçiler diyoruz ki... İŞÇİLER BİRLEŞİN, İKTİDARA YERLEŞİN. EMEKTEN İŞÇİDEN TASARRUF OLMAZ ÇEKİN O PİS ELLERİNİZİ İŞÇİLERİN ÜZERİNDEN!

Bursa Orhangazi Cargill'den direnişçi bir işçi

Aynı kararlılık ve heyecanla mücadelemize devam ediyoruz!

Cargill direnişimiz 465. gününde aynı heyecan ve kararlılıkla devam ediyor ve iş başı yaptırılana kadar da bunun mücadelesini veriyoruz. Tek devam edeceğiz. Cargill yönetimi 10 Temmuz'da karara bağlanan ve kazandığımız mahkemenin verdiği karara uymalı. Alınan işe iade kararına saygı duyup bizi iş başı yaptırana kadar mücadeleye son sürat devam edeceğiz. Biz hiç bir zaman önümüze gün sınırlaması koymadık. Mücadeleyi kazanana kadar devam edeceğiz. Cargill yönetiminin artık bunun farkına vardığını düşünüyoruz. Kazandığımız davalarla işe iadeye ve sendikal tazminata hükmedildi. Hep

birlikte diyoruz ki biz işimizi geri istiyoruz. İlk günden bugüne kadar da bunun mücadelesini veriyoruz. Tek Gıda iş sendikası çatısı altında sürdürdüğümüz bu mücadelede firmayı yıpratıcı hiç bir açıklama yapmadık ve iyi niyetli bir süreç geçirdik. Aynı iyi niyeti Cargill yönetiminden bekliyoruz. Aksi takdirde müzakereci yöntemler yerini eylemsel direniş bırakacaktır. Cargill yönetimi şirketin adının kamuoyu önünde yıpratılmamasını istiyorsa hakkımızı vermek zorundadır.

26 Temmuz 2019

Sibaş işçileri direnişe devam ediyor

Aydın'ın Söke ilçesinde bulunan Sibaş Gıda Sanayi ve Ticaret A.Ş.'de sendikalaştıkları için işten çıkarılan işçiler, 28 Aralık 2018'den bu yana fabrika önüne kurdukları direniş çadırıyla işe iade talepleri için mücadele ediyorlar.

İşten atılan 77 işçi, ücretlerin düşüklüğü, kullanılan yoğun kimyasala rağmen havalandırmanın yetersizliği, teknik ekipman azlığı gibi kötü koşullardan ve mesailerin hem düşük ücretli hem de zorunlu olması gibi nedenlerden dolayı sendikalaşma kararı almıştı. Hızlı bir örgütlenme ile 28 günde yetki sayısına ulaşılan fabrikada, sendikal faaliyeti fark eden patron önce 51 ardından 26 işçinin işine son verdi. Direnişin 190. gününde, Söke 1. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde görülen du-

ruşmada atılan ilk 51 işçinin işe iade ve tazminatlarının verilmesi kararı çıktı. Davayı kazanan 51 işçinin dosyaları sendika avukatları tarafından hazırlanarak, 29 Temmuz'da patrona teslim edildikten sonra Sibaş yönetiminin kararı uygulama ya da karara itiraz etme süreci başlayacak. Direnişteki işçiler, patronun mahkeme kararına itiraz etmesi durumunda mücadelelerini uluslararası platforma taşıyacaklarını ifade ettiler. İşçilerin uğradığı haksızlığı ve Sibaş firmasının hukuk tanımaz davranışlarını yurt dışındaki ithalat yaptığı şirketlere ve şirket ürünlerinin tüketicilerine teşhir edeceklerini açıklayan işçiler, mücadelelerini işbaşı yapana kadar bırakmayacaklarını dile getirdiler.

28 Temmuz 2019

Cargill işçisi mahkemede kazandı: 0 fabrikaya sendika girecek başka yolu yok!

Cargill işçileri direnişlerinin 449. gününde yapılan karar duruşmasının sonucunda sendikal tazminat ve işe iadelerini kazandı. Cargill patronunun sendikalaşmayı kırmak için işten çıkartma yaptığı yargı önünde de tescillendi. Davayı kazanan işçiler, Cargill yönetimi, mahkeme kararına rağmen işe iadeleri yapmazsa direnişlerini İstanbul'a taşıyacaklarını ifade ettiler. Devrimci İşçi Partisi olarak mahkemede işçilerle birlikteydik. Bundan sonra da haklı direnişlerinde omuz omuza yürümeye devam edeceğiz.

İşçi düşmanı yasalar patrona parasıyla sendika kırma olanağı veriyor

Türkiye'de İş Kanunu, Cargill'e ve tüm patronlara işe iade davasını kazanan işçileri belirli bir tazminat karşılığında işe başlatmama olanağı tanıyor. Bu, özellikle sendikal sebeplerle yapılan işçi çıkartmalarda patronun parasını ödeyerek sendikalaşmayı kırması demek. Cargill işçilerinin direnişi İstanbul'a taşıma kararı da bu durumdan ileri geliyor. Daha önce defalarca İstanbul Ataşehir'deki şirket merkezi önüne gelen ve eylem yapan işçiler geçtiğimiz yıl Bursa Orhangazi'deki fabrikanın önünden Ataşehir'e kadar yürümüş ve bu eylem kamuoyunda geniş bir yankı bulmuştu.

Cargill için hesap verme zamanı

Cargill bugüne kadar sadece mahkemede değil ulusal ve uluslararası kamuoyu önünde de sendikal sebeple işten çıkartma yaptığını reddetmiş, şirketin ürettiği nişasta bazlı şekere (NBS) uygulanan kotaları gerekçe göstermişti. Bu iddialar defalarca çürütüldü. Kota indiriminden önce ve kota kapsamına girmeyen bölümlerden işçi çıkartıldığı ortadaydı. Şirketin söylediği yalanlar deşifre edildi. Cargill köşeye sıkışınca mahkeme sürecinin sürdüğünü belirterek topu taca attı. Mahkeme de pek çok işçi davasında olduğu gibi bu davayı da, 449 gün, 15 ay, 5 mevsim uzatarak topun taca atılmasına seyirci kaldı.

Şimdi işçiler bu uzun ve zorlu direnişi zaferle taçlandırılmak için son bir mücadele dönemine giriyor. Ulusal ve uluslararası kamuoyunda Cargill üzerindeki baskıyı arttırmak için çabalar yoğunlaşacaktır. İstanbul'a

taşınacak direniş de bu sürecin bir parçası olacaktır. Unutulmamalıdır ki işçiler anayasal sendikalaşma haklarını kullanmaktadır. Yasadışı çıkan, gayri meşru olan patrondur. İşçilere yapılacak her türlü baskı da yasadışı ve gayri meşru olacaktır.

Tüm işçi sınıfının hakları için direnen Cargill işçileriyle dayanışmayı büyütelim

Tüm sendikalar ve işçi sınıfından yana olanlar Cargill işçisinin mücadelesine destek vermek zorundadır. Mesele sadece 14 işçinin hak arama mücadelesi değildir, 14 Cargill işçisi tüm işçi sınıfının hakları için direnişlerini sürdürmektedir. Bizler de bu düşüncelerle Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlenen Cargill işçilerini desteklemeye devam edeceğiz. İstanbul'a geldiklerinde orada olacağız ve tüm işçi dostlarımızı da Cargill işçilerine omuz vermeye çağırıyoruz.

Toplu “oyun” görüşmeleri ve “oyun”u bozmanın yolları

Kamu emekçilerinin ve emeklilerinin 2020-2021 yıllarında alacakları maaş zamlarını belirleyecek toplu sözleşme görüşmeleri 1 Ağustos'ta başladı. Toplu sözleşme masasında, kamu emekçilerini, 11 hizmet kolunun tamamında yetkili olan Memur-Sen'in sendikaları temsil(!) ederken; hükümeti Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı temsil ediyor.

Oskar alabilecek kadar iyi bir oyun sahnelenecek!

Memur-Sen, birinci yıl için yüzde 3, ikinci yıl için ise yüzde 2 refah payı; taban aylığa seyyanen 200 lira zamma ilave olarak ilk yıl yüzde 8+7; ikinci yıl yüzde 6+6 zam teklifinde bulunmuş.

Aslında hükümet ile öncesinde görüşüp kararlaştırdığı teklifi sunmuş desek daha doğru olacak. Tabii ki de Memur-Sen ile hükümet arasında bir görüşme veya pazarlık olmayacak. Bu, bizleri avutmak için söylenen kuyruklu bir yalan. Daha en başından, sonu belli bir tiyatro oyunu sahnelenecek. Memur-Sen, kameralar karşısına geçip kamu emekçilerini “cevval” şekilde savunuyormuş gibi yapacak ama kapalı kapılar ardında hükümet ile kol kola girip emekçilere ihanet edecek. Çünkü Memur-Sen'in var oluş amacı bu!

Memur-Sen hormonlu bir sendikadır!

Memur-Sen'in bir AKP projesi olduğu tartışma götürmez. Tarihimizde patronlardan yana, emekçiye düşman sendikalara “sarı sendika” diyoruz. Memur-Sen'in sarı sendika konfederasyonu olduğuna kanıt olarak birkaç çarpıcı örnek verelim. Diğer konfederasyonlar kadar üyesi varken, yaklaşık 10 yıl önce bir anda adeta “şahlanıp” diğer iki büyük konfederasyonun toplamından 2 kat fazla üyeye ulaşmış (KESK'in 7 katı). Ne büyük bir örgütlenme hamlesi!

Bu örgütlülüğün mükâfatı olarak hükümetten çok yüksek bir zam koparması gerektiğini düşünebilirsiniz. Ne de olsa üye sayısı olarak ezici üstünlük onda. Ama yandırdınız! Memur-Sen'in yetkili konfederasyon olduğu 2012 yılından 2019'a kadar yapılan toplu sözleşmelerde elde edilen zamları topladığımızda, kamu emekçileri maaşları net olarak (enflasyon oranı düşülmüncü) **yalnızca yüzde 3,3 artırmış!** Bu 8 yıllık dönemde elektrige, suya, doğalgaza, pazardaki sebze-meyveye ne oranda zam yapıldığının hesabını sizlere bırakıyoruz. Yoksulluk sınırının çok altındaki maaşlar giderek açlık sınırına daha çok yaklaşıyor.

Resmi olarak açıklanan enflasyon oranlarına indirgenmiş zam pazarlıklarının yanında en azından haklarımızda iyileştirme olabileceğini düşünebilirsiniz. Ancak burada daha fena yanılırsınız. Kamu emekçilerinin elinde kalan en temel hak olan iş güvencesi adım adım kaybedilmekte. Özellikle son üç yıldır kadrolu memur alımları durma noktasına geldi.

Kamudaki istihdam giderek daha yüksek oranla sözleşmeli, geçici personelle sağlanıyor. Kalan kadroluların tepesinde ise KHK ile ihraç edilme olasılığı Demokles'in kılıcı misali sallanıyor. Memur-Sen ise buna karşı söz söylemek şöyle dursun KHK'lar yoluyla ortaya çıkan güvencesizliğin en büyük savunucusu.

Sol sendikacılıkta çöküşe doğru!

Gelelim bizim cenaha. KESK (Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu) bu dönem için; ilk yıl için toplam yüzde 38 artış, ikinci yıl için ise enflasyon oranının yüzde 3 fazlası kadar refah payı teklifi sundu. Açıkçası kamu emekçisini enflasyona kurban ettirmeyecek bir teklif olduğunu söyleyebiliriz. Ayrıca, oyunun ötesinde gerçek bir toplu sözleşme yapılabilmesi için grev hakkının yasal olarak tanınması da KESK'in yıllardır en önemli taleplerinden. Ancak bu taleplerin hükümet tarafından kabul edilmesinin yolu, yalnızca toplu sözleşme teklifi hazırlayıp sunmaktan geçmiyor.

KESK'in geldiği noktayı biraz açmakta fayda var. 2000'li yıllarda başlayan sendikal mücadelede geriye gidişin 2010'lu yıllarda artarak devam ettiğini görüyoruz. Üye sayısının özellikle 15 Temmuz darbe girişiminden sonra ilan edilen OHAL ortamında çok ciddi şekilde azaldığı bir gerçek. Geçmişin mücadele birikimini yeni kuşaklara aktaracak öncü işçi diyebileceğimiz kadrolar ya emekli oldu ya da mücadeleden düştü. Bununla bağlantılı olarak yıllardır yetkili sendika olunan iş yerlerinde bile yetkinin kaybedildiğini görmekteyiz. İş yerlerindeki emekçilerin yakıcı gündemlerine müdahil olamayan, sözü dinlenmeyen, ağırlığı hissedilmeyen sendikalar haline geldik. Seçim dönemlerinde liste oluşturmak ve toplantılar yapıp somut sorunlara dokunamayan kararlar almak dışında sendikal mücadele adına pek az şey kaldı elimizde.

Hak verilmez alınır, zafer mücadele ile kazanılır!

KESK'in bir an evvel bu atıl halden çıkması gereklidir. Mesele asla üye sayısına indirgenemez. Örgütlü ve inancılı çok az üye ile isteklerimizi kabul ettirmek, sesimizi çok daha gür duyurmak mümkündür. Esas mesele, mücadele tarzımızı değiştirmektir. İş yerlerimizdeki sorunlarımız başta olmak üzere memleketin her sorununa somut olarak müdahil olduğumuz ve emekçi düşmanı yöneticilere örgütlü olarak açıkça tavır aldığımız, bizi mücadeleden yoksun bırakan “yasa-yönetmelik sendikacılığı”nı bırakıp “fiili-meşru mücadele sendikacılığı”nı benimsediğimiz, iş yerindeki emekçi arkadaşımızın bize yönelttiği “Ben niye KESK'e üye olayım ki?” sorusuna somut sendikal mücadele örneklerimizle başımız dik, gururlu şekilde cevap verebileceğimiz tarza geçiş yapmamız gerekmektedir. Bunu yapmaya başladığımız andan itibaren “oyun”u bozar, hükümete de istediğimizi kabul ettirecek güce erişebiliriz.

Yılmaz Tan

Yabancı sermayenin “demokratlığı”

Dünyaca ünlü Alman otomotiv tekelisi Volkswagen (VW) geçtiğimiz ay Güneydoğu Avrupa'da yapmayı planladığı yatırım için nihayet karar verdi ve yeni üretim tesisini Türkiye'de kurmayı seçti. Türkiye'de basın bu haberi “Türk otomotiv sektöründe son 22 yılın en büyük yatırımının önü açılmış oldu” diye verdi (Sabah, 26.06.2019). 1.3-2 milyar Euro tutarındaki yatırım ile 2022 yılında faaliyete geçmesi beklenen fabrikanın Manisa'da inşa edileceği ve 4-5 bin kişilik istihdam sağlanacağı belirtiliyor. “Piyasalara” güven vermeyen, baskıcı bir tek adam rejiminin ülkeye gelecek doğrudan yatırımları engellediği, bunun da ülkenin kalkınmasını olumsuz etkilediği görüşü sadece liberaller arasında değil, muhalefetin sol yelpazesinde de oldukça yaygın olarak üretiliyor ve istihdamı artıracak büyük çaplı bir doğrudan yatırıma, hele ülkenin içinde bulunduğu kriz koşullarında sevinmek gerekmez mi?

Biz aynı kanıda değiliz. Baştan söyleyelim; tam tersine VW'nin yatırımının ne Türkiye'nin kalkınması için ne de Türkiye'deki emekçiler için, hatta Almanya'daki işçiler için bile iyi olmayacağını ileri sürüyoruz. Neden böyle düşünüyoruz? Öncelikle bu yatırım kararının günümüz kapitalizminin dinamiklerini kavramak isteyenler için önemli ipuçları taşıdığına belirtelim ve gelin iki sorudan hareketle bunları ele alalım. İlki **VW neden yeni bir üretim tesisi arayışı** içindedir? Çünkü dünya ekonomisinin derin bir krizden çıkamaması ve 2020'de yeni bir durgunluğa girme olasılığının güçlendiği bir dönemde dünya otomotiv sektörü de son 20 yılın en ağır krizinden geçmektedir. Daha önce bu sü-tündeki bazı yazılarımızda belirttiğimiz gibi VW'nin de karşı karşıya bulunduğu fazla kapasite sorunu ile kendisini gösteren otomotiv sektöründeki kârlılık krizi, ticaret savaşları, Brexit, AB bölgesi ve Çin'de ekonomik büyümede görülen yavaşlama etkileri altında iyice derinleşmiş durumdadır. Dünyada otomobil satışlarında görülen belirgin azalış, uluslararası otomotiv tekelileri arasında bir yandan rekabetin kızışmasına yol açmış, öte yandan rekabette öne geçebilmek bakımından elektrikli otomobil teknolojilerine yatırım yapabilmek için kaynak bulma zorunluluğunu getirmiştir. VW'nin yeni bir üretim tesisi arayışını bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Diğer otomotiv tekelileri gibi VW de “merkezdeki” fabrikalarında yeni teknolojiye yatırım yapabilmek için “tasarruf” tedbirlerine başlamış, bu doğrultuda işten çıkartmalara başvururken (firmanın bu kapsamda 7000'e yakın çalışanını işten çıkartacağı tahmin ediliyor), görece eski teknoloji diyebileceğimiz benzinle çalışan benzin-dizel motorlu otomobilleri daha düşük üretim maliyetiyle üretebilmek amacıyla işçilik maliyetlerinin düşük olduğu üretim tesisi arayışına girmiştir.

Şimdi ikinci soruya geliyoruz. Diğer aday ülkeler Sırbistan, Romanya ve Bulgaristan idi. Peki VW söz konusu yatırım için **neden Türkiye'yi** seçmiştir? Alman Handelsblatt gazetesindeki habere göre Türkiye'nin fabrika yatırımı için vereceği teşvikler ile Türkiye'de işçilik maliyetlerinin Güneydoğu Avrupa ülkelerine kıyasla düşük olmasının VW'nin seçimini etkilediği ifade ediliyor. Burada bir ayrıntıya dikkat çekmek gerekiyor. Bulgaristan işçilik maliyetleri bakımından Türkiye'ye göre biraz daha yüksek. Peki o zaman neden Türkiye? İşte asıl kritik nokta burası. Bu kararda Türkiye otomobil pazarının büyüklüğü, otomotiv yan sanayi alt yapısının gelişkin olmasının yanı sıra nihai kararda rol oynayan şu etkenleri göz ardı etmemek gerekir: Gümrük Birliği'ne üye olan Türkiye AB'ye üye değil-

dir; yani VW bu sayede Türkiye'de üretilen araçlarını gümrük vergisiz Avrupa'ya ihraç edebilecekken, AB'de geçerli çevre koruma ve çalışma koşullarına dair yükümlülüklerden muaf olacaktır. Yani siz çevreyi kirleten motorları Avrupa'da geçerli olan yüksek çevre vergisi ödemeden de, asgari çalışma ve sendikal hakları yerine getirmeden de üretebileceksiniz demektir. Bunun yanı sıra yürütülen gizli görüşmelerde Cumhurbaşkanı Erdoğan VW'yle yapılan anlaşmada bir tür devlet alım garantisi vermekten vergi indirimlerine kadar firmanın bir dizi talebini kabul etmiştir. Ve en önemlisi bu pazarlıkta Türk tarafının elindeki “koz” Cumhurbaşkanlığı Yatırım Ofisi başkanının ifadesiyle “ülkemizdeki insan kaynağı”dır. Bakın Yatırım Ofisi başkanı ne diyor: “Yatırım çekmede bize rakip gibi görünen bazı ülkelerde işçi aklına esince işe gitmiyor, yerine eşini bile gönderebiliyor. Bizim insan kaynağı üstünlüğümüz ülkemizdeki üretimin kalitesiyle kendini ortaya koyuyor. Ayrıca haftalık çalışma süresinin Avrupa'ya göre uzunluğu, yabancı yatırımcı için cazip bulunuyor” (Hürriyet, 21.06.2019). OECD ülkeleri arasında en uzun çalışma saatleri olan, asgari ücret, toplu sözleşme hakkına sahip olma ve sendikal örgütlenme düzeyi bakımından en düşük ülkelerden biridir Türkiye. İşte “neden Türkiye?” sorusunun altında yatan kilit etken budur. Bir emperyalist otomotiv tekelisi Türk devleti ile pazarlık yapmış, istediği tavizleri koparabilmiş ve sömürü koşulları bakımından kendisine en uygun üretim yerini seçmiştir.

Bu örnek vakadan hareketle söz konusu yatırımın ülke kalkınmasında çevreye daha fazla zarar veren eski otomobil teknolojisine dayalı olmasının zararlarını, ülkede zaten oldukça yüksek olan otomotiv sanayi ithalat bağımlılığını artırıcı etkilerini, buna bağlı olarak dış ticaret açığını ve döviz ihtiyacını daha da artıracak sonuçlarını bu yazı kapsamında bir kenara bırakarak, sonuçlar çıkartalım. Birinci olarak dünya otomotiv piyasasının önde gelen aktörlerinden biri olan Alman tekelisi VW'nin, “demokrat” Almanya'nın bu seçkin firmasının, Türkiye'de insan hakları, sendikal haklar ayaklar altına alınmış, çevre kirliliğine yol açan teknolojiler kullanılmış hiç umurunda değildir. Söz konusu firma, bir liberal gazetecinin ifadesiyle “demokrasiyi ipelemekte”, bilakis istibdat rejimi altındaki bir ülkede insan hakları ve çalışma hakları ihlallerini kendisi lehine kullanmaya çalışmaktadır. İkincisi krizin yükünü başta Almanya olmak üzere diğer ülkelerdeki fabrikalarında çalışan işçilere (hem işten çıkartarak hem de onlar arasındaki rekabeti artırarak) yıkmaktadır. Üçüncüsü hamisi laflarla “dış güçler” edebiyatı yapan AKP/Erdoğan yönetimi nezdinde Türk devleti yerli sermayenin de desteği ile Türkiye'deki emek gücünü peşkeş çekmek için emperyalist sermayelerle her türlü gizli görüşmeleri yürütmekte, her türlü tavizi vermektedir. Bu örnek vaka ve bu tespitler bizi nihayet dördüncü sonuca götürüyor: Demokratik hak ve özgürlükleri AB kapısında değil, esas olarak fabrikalarda insan hakları ve sendikal duyarlılık göstermesini beklemek yerine, başta Birleşik Metal-İş olmak üzere, işçi sınıfının birliğini önemseyen herkes 2022 yılını beklemeden Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde sendikal örgütlenme çalışmalarına hız vermelidir. Aynı zamanda Almanya'daki VW işçilerinin örgütlü oldukları IG-Metall sendikası ile birlikte her türlü sendikal işbirliği ve dayanışma çabalarına şimdiden ağırlık verilmelidir. Üretim ve yatırım kararlarının tekellerin ve onların işbirlikçilerinin değil, emekçilerin lehine sonuçlanmasının ön koşulu bu temelde bir mücadeleden geçmektedir.

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

İşsizlikte vahim tablo sürüyor: Sermayenin düzeninde iş de aş da yok!

TÜİK'in açıkladığı istatistikler işsizlikteki vahim tablonun sürdüğünü gösteriyor. Mevsim etkisinden arındırılmış işsizlik oranı yüzde 13,8 ve işsiz sayısı 4 milyon 487 bin olarak açıklanırken DİSK, geniş tanımlı yani gerçek işsiz sayısının 7 milyona ulaştığını açıkladı. Genç işsizliği yüzde 25'in üzerinde ve her dört gençten biri işsiz. 2 milyon 720 bin genç ne eğitim öğrenim görüyor ne de bir yerde çalışıyor.

İktidar yandaşları algı operasyonundan vazgeçmiyor: Yaz iyimserliği mi kurnazlık mı?

Hükümete yakın kesimler turizm sektöründe 103 bin yeni istihdamın yaratılmış olmasını bir başarı tablosu olarak ortaya koymaya çalışsa da bu istihdamın ağır sömürüye bağlı ve geçici olduğu biliniyor. Açıklanan rakamlar Nisan ayını yansıtan anketlerden derlenmiş durumda. Yaz aylarında

işsizliğin nispeten azalmasını beklemek olağandır. Ancak işsizlik oranını doğru şekilde ölçebilmek için mevsim etkisinden arındırılmış istatistik verileri kullanılır. Bu verilere bakıldığında TÜİK'in resmi açıklamalarında dahi son bir yılda işsizlik oranının düzenli şekilde artarak yüzde 10,3'ten yüzde 13,8'e geldiği görülüyor. Tarım alanındaki gizli işsizliği değerlendirme dışı bırakan ve işsizlik oranını daha net bir şekilde ifade eden tarım dışı işsizlik oranları da yine bir yıl içinde yüzde 12,2'den yüzde 16'ya yükselmiş durumda.

İşkur'a kayıtlı işsiz sayısı Haziran ayında 4 milyonu geçti

Ancak bir başka rakam yaz ayları için de iyimser olmayı güçleştiriyor. İşkur'un Haziran ayı rakamlarına göre kayıtlı olan işsiz sayısı 4 milyon 417 bine ulaşmış durumda. TÜİK istatistiklerinin kayıtlara göre değil, anketlere

göre yapıldığı ve İşkur'a kayıtlı olmayan işsizleri de kapsadığı düşünüldüğünde işsizlik oranının azalmak bir yana artış göstereceğini öngörmek güç değil.

Krizin faturasını işsizlikle ödetiyorlar

İşkur önünde uzayan kuyruklar, krizin faturasının işçi ve emekçilere ödetilmekte olduğunu gösteriyor. Patronlar, işçi çıkartarak kalan işçileri de daha yoğun çalıştırarak ya da üretimde azalma varsa ücretli-ücretsiz izinlere zorlayarak kârlarını sürdürmeye çalışıyor. Devlet de seçim dönemlerinde oy beklentisiyle sağladığı geçici istihdam uygulamalarını azaltıyor.

İş ve aş sağlayamayan bu düzen değişmeli

Bu tablo iş olmadığı için değil, patronların kâr hedefi bunu gerektirdiği için oluşmuş durumda. Mevcut işlerin çalışan nüfusa bölüştürülmesi mümkün ama patronların işine gelmiyor, kamu yatırım seferberliği ile yeni istihdam alanları yaratmak mümkün ama iktidar bunun yerine mevcut fabrikaları yerli yabancı sermayeye peşkeş çekmekle meşgul. Sermayenin düzeni ve onun iktidarı çözüm değil, sorun üretiyor. İşsizlikte vahamet gösteren ve giderek kötüleşen tablo bir kez daha gösteriyor ki: Sadece bir işçi ve emekçi hükümeti kâr için değil, ihtiyaç için üretim yapan planlı ve kamu mülkiyetine dayalı bir ekonomiyle iş ve aş sorununu çözebilir.

Baz etkisi nedir? Neden enflasyon oranı düştüğü halde hayat pahalılığı artıyor?

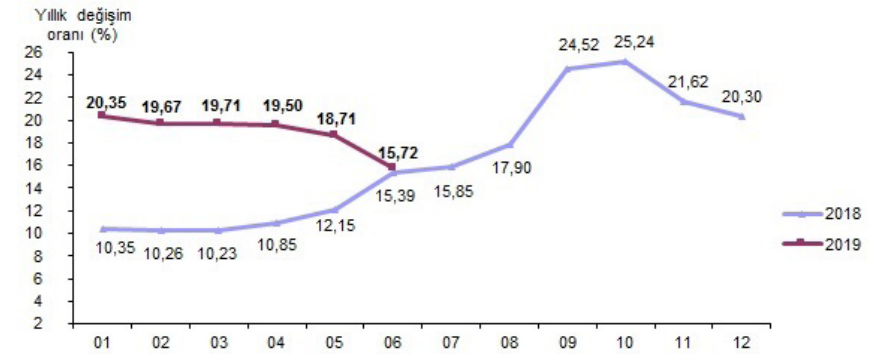
TÜİK Haziran ayı enflasyon oranını yüzde 15,72 olarak açıkladı. Her zaman olduğu gibi iktidar yine pembe tablolar çiziyor. Berat Albayrak ise Eylül ya da Ekim'de enflasyonun tek haneye ineceğini açıkladı. Mutfağın alev alev yandığı bir dönemin ardından 6 aylık enflasyon farkını yüzde 15 üzerinden alan işçiler ve kamu emekçileri ise bu rakamları görüp bu sözleri işitince haliyle sinirleniyorlar.

Emekçi halkımız sinirlenmekte haklı. Çünkü her şeyden önce hâlâ son derece yüksek bir enflasyon oranı ile karşı karşıyayız. Merkez Bankası'nın hedeflediği yüzde 5'lik enflasyon oranının üç katı olan bir oran enflasyondaki düşüş olarak lanse etmenin akıl ve mantıkla izah edilebilecek bir yanı yok. Öte yandan yüzde 25 gibi çok daha yüksek enflasyon oranlarından daha aşağı seviyelere gelmiş durumda. Ancak burada ekonominin düzelmesi, emekçi halkın satın aldığı mal ve hizmetlerin ucuzlamasından daha çok basit bir matematik hesabının sonucu olarak "baz etkisi" karşımıza çıkıyor.

Enflasyon oranı, bir yıl önceki aynı ayın TÜFE (Tüketici Fiyat Endeksi) üzerinden hesaplanıyor. Dolayısıyla bir önceki sene endeks değeri ne kadar yüksek ise haliyle yıllık artış oranı

da o kadar az gözüküyor. Örneğin son açıklanan Haziran enflasyonu için geçtiğimiz yıl 357,44 olan Haziran endeksi bu yıl 413,63 olduğu için artış oranı yüzde 15 olarak hesaplanıyor. Hatırlayacak olursak TÜFE geçtiğimiz yıl yaz aylarında hızla artmış ve Ekim ayında zirveye çıkmıştı. Geçtiğimiz yıl (2018) Ekim ayında endeks 401,27 olmuştur. 2017 Ekim endeksi 320,40 olduğu için TÜFE artış oranı (enflasyon) yüzde 25,24 olarak açıklanmıştı. Bu yıl Ekim ayının enflasyonu bu yüksek rakama kıyasla hesaplanacağı için artış oranının daha düşük çıkması olağandır. Bu baz etkisidir. Öyle ki Eylül ve Ekim aylarında yüzde 2 ile 2019 yılının en yüksek aylık fiyat artışları gözlemlense dahi yıllık enflasyonun yüzde 10'un az da olsa altına inmesi mümkündür.

Berat Albayrak, Eylül-Ekim aylarında enflasyon tek rakama inecek öngörüsünde bulunurken ekonominin düzelmesine değil, işte bu baz etkisine bel bağlamaktadır. Tabii ki Berat Albayrak çıkacak ve kendine pay biçmeye çalışacaktır. Ancak işin aslı fiyatlar artmaya, hayat pahalılaşmaya devam etmiştir, halk yoksullaşmıştır ve yoksullaşmaya devam etmektedir.

*Grafik enflasyon oranını göstermektedir.

Merkez Bankası bağımsızlığının da Erdoğan'ın tutarsızlığının da faturasını emekçi halk ödüyor

Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası (TCMB) Başkanı Murat Çetinkaya, Erdoğan'ın karamamesiyle görevden alındı ve yerine Murat Uysal atandı. Bu olay bir kez daha Merkez Bankası bağımsızlığı tartışmasını gündeme getirdi. Erdoğan, Merkez Bankası'na yaptığı müdahale dolayısıyla geniş bir kesim tarafından eleştirildi. Bir yandan Berat Albayrak "hedefleri tuttuk" açıklaması yaparken Merkez Bankası başkanının "hedeflere ulaşamaması" gerekçesiyle görevden alınmasının oluşturduğu tezat ve tutarsızlık haklı olarak gündeme getirildi.

Merkez Bankası bağımsızlığı IMF'nin ve Kemal Derviş'in işçi köylü düşmanı yasalarının sonucu gelmiştir

Bu meseleye işçi ve emekçilerin açısından baktığımızda ne Merkez Bankası'na dokunmayın diyen liberallere, yerli ve yabancı sermayeye ne de Erdoğan'ın tutarsız politikasına hak vermek mümkün. Merkez Bankası bağımsızlığını savunanlar çok önemli bir gerçeği unutturmaya

çalışıyorlar. O da TCMB'nin bağımsızlığına ilişkin yasanın 2001 krizinin ardından IMF dayatmasıyla gündeme gelmesi, DSP-MHP-ANAP hükümetinin ekonominin başına getirdiği Kemal Derviş'in kötü ünlü, işçi-köylü düşmanı "15 günde 15 yasa"sının bir parçası olmasıdır. Bu gerçeği hatırladığımızda Merkez Bankası'nın bağımsızlığı ile kast edilen yerli ve yabancı finans merkezlerine bağımlılık olduğunu görmek zor değildir. Bugün özellikle yabancı sermaye yüksek faiz istiyor ve enflasyonla mücadelede ağırlık verilmesini şart koşuyor. Basit bir sebeple... Türkiye'ye getirecekleri sıcak paranın daha fazla kâr elde edip tekrar emperyalist merkezlere geri dönmesi için. Bu politikanın sonunda ekonomi küçülmüş, insanlar işsiz kalmış, vatandaş tüketimini iyice kısıp daha fazla ve daha yüksek faizle borçlanmış umurlarında değil tabii ki...

Erdoğan'ın hem yanlış hem tutarsız faiz teorisi neyi amaçlıyor?

Peki Erdoğan neden düşük faiz

istiyor? Tüm hükümet liderleri gibi o da yüksek faizin yarattığı ekonomik durgunluğun siyasi faturasını ödemek istemiyor. Erdoğan, döviz fiyatlarının ve enflasyonun arttığı ama faizlerin nispeten düşük tutulduğu 23 Haziran Başkanlık seçimlerini kazandı, tersine yüksek faizle dövizin ve enflasyonun kontrol altına alınmaya çalışıldığı 31 Mart ve tekrarlanan İstanbul seçimlerinde ise büyük bir yenilgiyle karşı karşıya kaldı. Erdoğan kendince bu sonuçlardan ders çıkarmıştır ve ne olursa olsun faizleri düşürmeye çalışmaktadır.

Erdoğan bunu yaparken iktisat-taki faiz teorisini baş aşağı çevirmek kendine has bir teori ortaya atmış durumda. Ona göre faiz ve enflasyon arasındaki ilişki ters değil doğru orantılıdır. Erdoğan, faiz düşerse enflasyonun da düşeceğini iddia etmektedir. Erdoğan'ın düşüncesi kapitalist piyasa ekonomisi koşullarında imkânsızdır. Çünkü faizlerin düşmesi demek piyasada paranın bollaşması demektir. Enflasyon bir yönüyle paranın değerinin azalması olduğuna göre hem piyasaya daha fazla para

sürüp hem de paranın değerinin yükselmesini (enflasyonun azalmasını) beklemek hayal değildir de nedir?

Bir başka örnek de Merkez Bankası'nın "ihtiyat akçesi" olarak kötü gün için tuttuğu ve piyasaya sürmediği 46 milyar lira, bir torba yasayla hükümete aktarıldı. Konumuz açısından bunun anlamı devletin bütçe açığını kapatmak için fazladan 46 milyar liranın piyasaya sürülmesidir. Merkez Bankası bağımsız olsa idi elbette bu mümkün olmazdı. Bu hamle de enflasyonda artışa neden olmak pahasına bütçe açığının düşük gösterilmesi amacıyla gerçekleştirilmiştir. Yani bir kez daha Erdoğan'ın siyasi hedef ve önceliklerinin belirleyici olduğu bir uygulama ile karşı karşıyayız.

Nihayet faizler zoraki düşük tutulduğunda belki elinde satılmayan yüz binlerce konut olan müteahhitler bayram ediyor ama Türk Lirası'nın değer kaybetmesi, hayat pahalılığının artması yine emekçi halka bedel ödetiyor.

Faizsiz düzen mümkün mü? Kapitalizmde hayır! Sosyalizmde evet!

Merkez Bankası'nı kendine bağımlı kılmaya çalışan Erdoğan ile Merkez Bankası bağımsızlığı adı

altında tüm para politikasını finans merkezlerinin boyunduruğuna sokmaya çalışanlar bir yerde buluşuyor; piyasa ekonomisi! Yerli ve yabancı sermaye serbest piyasayı dokunulmaz kılmaya çalışıyor. Tüm faturayı halk ödesin istiyor. Erdoğan ise kapitalist düzeni temel alıyor ama kendi kurallarını dayatmaya çalışıyor. Halkı önemsemiyor, kendi ödediği siyasi faturayla ilgileniyor.

İşçi ve emekçiler açısından ise Merkez Bankası ne istibdadın oyuncağı olmalı ne de yabancı sermayenin isteklerine göre hareket etmelidir. Eğer bir tercih yapılacak olsa elbette ki alacaklılardan değil, borçlulardan oluşan işçiler, emekçiler ve köylüler faizin düşmesini isteyecektir. Gelgelelim kapitalist piyasa işlediği müddetçe düşük faiz de yüksek faiz de sonunda farklı mekanizmalarla faturayı emekçi halka ödeten sonuçlar doğurmaktadır. Faizsiz düzen ise ekonominin işçi denetimindeki devlet mülkiyetine dayandığı, piyasanın yerine planlamanın hâkim olduğu sosyalizmdir. Sosyalizmde toplumsal kaynaklarının nasıl tahsis edileceği faiz ve kâr oranlarıyla değil, ihtiyaçlara göre yapılan planlamayla belirlenecektir. Sosyalizmin Merkez Bankası bağımsız falan olmayacaktır, tam bir işçi sınıfı diktatörlüğü altında faaliyet gösterecektir.

Hükümetten kamu işçisine kemer sıkma dayatması

Yaklaşık 200 bin kamu işçisini ilgilendiren toplu sözleşme görüşmelerinde hükümet 2019'un ilk 6 ayı için yüzde 5, ikinci altı ayı için ise yüzde 4 zam teklif etti. Hükümetin önerisi yüksek enflasyon oranları karşısında bir zam değil, işçi ücretlerinde kesinti yapılması anlamına gelmektedir. Öte yandan Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk "İnşallah uzlaşıyla kamuda çalışan işçilerimizin Mâli haklarını, imkanlar çerçevesinde düzenleyerek nihai bir sonuca ulaştıracağız" diyerek işçilere kemer sıkma dayatmasını "düzenleme" olarak lanse etmeye çalışıyor.

Türk-İş'in talebi

İşçi tarafını temsil eden Türk-İş ise en düşük kamu işçisi maaşının 3 bin 500 liraya çıkarılmasını, tüm

kamu işçilerine seyyanen brüt 300 lira zam, zammın ardından ilk altı ay yüzde 15, iki, üç ve dördüncü altı aylar enflasyon+3 puan refah payı talep ediyor. 4 kişilik bir aile için yoksulluk sınırının 6.919 lira, açlık sınırının 2.123 lira olduğu yerde Türk-İş'in taleplerinin son derece mütevazı hatta yetersiz olduğu açık.

Uzlaşılacak bir taraf yok

Hükümetin önerisinin uzlaşılacak bir tarafı yoktur. Zaten Türk-İş Başkanı Ergün Atalay da bu öneriyle uzlaşmanın mümkün olmadığını söylemiştir. Ancak bu malumun ilamından başka bir anlam taşımaz. Ergün Atalay, "masada bitirmek istiyoruz", "grev arzumuz ve talebimiz yok" gibi ifadelerle kendi sözlerini tekzip etmektedir. Oysa durum son

derece ciddidir. Mesele sadece kamu işçilerinin ücretleriyle sınırlı olarak görülemez. Bu sözleşme hükümetin istediği oranlara yakın bağlanırsa başta yaklaşan MESS sözleşmeleri olmak üzere tüm patronlar bu sözleşmeyi bir mevzi olarak kullanacaktır. Kamu işçilerinin taleplerini kabul etmesi ise yine tüm işçi sınıfının mücadelesini ve koşullarını olumlu yönde etkileyecektir.

Sadece ücretler değil haklar da tehdit altında

Bugün kamu işçisini enflasyona ezdirmeye çalışan hükümet, yarın tüm işçi sınıfının haklarını tırpanlamaya yönelecektir. Kıdem tazminatının kaldırılarak fona devredilmesi, zorunlu BES gibi saldırı başlıklarının yanına patronlar esnek çalışmayı da eklemiştir. Bu hal ve şart altında grev demeyen bir sendikacı ne zaman grev diyecektir?

Ya grev ya ihanet!

Türk-İş hükümetin işçilerle alay edercesine takındığı tutum karşısında net bir şekilde grev hazırlıklarına başlamak zorundadır. Ergün Atalay, Türk-İş Konfederasyonu ve ilgili sendika yöneticileri bunun gereğini yapmaz ise ondan ve yanındaki bürokratlardan hesap sormak tüm Türk-İş üyesi işçilerin boynunun borcu olmalıdır.

Levent Dölek

Kalkınma planı değil emeğe saldırı planı

Meclis tatile girmeden apar topar kabul edilen 11. Kalkınma Planı'nın içinde, ismi dışında kalkınmaya dair en ufak bir perspektif ve yöneliş yok. Öyle ki plan içinde belirlenmiş olan 2023'te 12.484 dolarlık kişi başına GSMH (Gayri Safi Millî Hasıla) hedefi 5 yıl sonra ancak 2013 seviyesine tekrar ulaşmamız anlamına geliyor. Hedeflenen işsizlik oranı ise yüzde 9,9! Şaka gibi! Gömlek fiyatı gibi işsizlik rakamı belirlenmişler bunu da plan diye ortaya getiriyorlar. Bu arada işsizlikteki hedef de 2013 yılındaki yüzde 9,7'lik oranın üstünde...

Bu rakamlar sadece mevcut iktidarın başarısızlığının göstergesi değildir. Bu bir sistem olarak kapitalizmin topluma bir gelecek vaat etmiyor oluşunun açık bir itirafıdır. Milleti bugün itibarıyla ekonomik bir bataklığa sokan ve toplumun geleceğini de karanlığa gömen bu düzenin en önemli özelliği piyasa anarşisi, yani plansızlıktır. 11. Kalkınma Planı da piyasa anarşisine teslim oluşun ve plan adı altında plansız bir sürüklenişin tablosunu sunmaktadır. Sözümona planın sayfaları sayısız dilek ve temenni ile doldurulmuştur. Ancak tek bir yerde dahi bir planda olması gereken en önemli sorunun cevabı yoktur: Nasıl?

Güya bir kalkınma planı yapılmaktadır ama devletin üretimde neredeyse sıfırlanmış AKP'li yılların sonunda siyasal iktidarın, yani bugün için AKP'nin de ekonomi üzerindeki inisiyatifi sıfırlanmıştır. Neyin nasıl yapılabileceğine dair somut bir fikir dahi yoktur. Dolayısıyla da plan adı altında söylenenler büyük ölçüde götüreceğine dair iyimser tahminler yapmaktan ibarettir.

Piyasaya iman etmiş tüm sermaye partileri gibi AKP'nin yaptığı planda da hedeflere ulaşmanın tek yöntemi, sermayeyi bu doğrultuda teşvik etmektir. Sermayeyi teşvik etmenin ise iki yolu vardır. Devlet bütçesinden ve kamu varlıklarından sermayeye kaynak aktarmak ve başta emek gücü olmak üzere maliyetlerini düşürerek daha yüksek kâr oranlarını yükseletmektir. Planda onlarca başlık altında sıralanan soyut temenniler sadece sermayenin çıkarlarına geldiğinde somutlaşmaktadır. Bu somut başlıkları alt alta koyduğumuzda karşımıza çıkan sermayenin saldırı planından başka bir şey değildir.

"Devletin kamusal fayda taşımayan üretimdeki payının azaltılmasını" hedefleyen plan, posta hizmetlerinden demiryolu taşımacılığına kadar tamamen kamusal fayda sağlayan sektörlerde özelleştirmeyi gündeme almış durumda. Kamu kaynaklarının yağmalanmasına devam!

Esas büyük saldırı ise tabii ki emeğe yönelik... Esnek çalışma uygulamalarının yasal güvenceye kavuşturulması ve yerleştirilmesi kapsamında kıdem tazminatının kaldırılarak fona devredilmesi yine önemli bir başlık olarak karşımızda duruyor. Aynı zamanda sermayenin ihtiyaç duyduğu fonların sağlanması için kıdem tazminatı fonunun Bireysel Emeklilik Sigortası ile entegre edilmesi öngörülmüyor.

Haliyle emeklilikte yaşa takılanlar için de kötü haberler var. Plan, emekçinin kazanılmış haklarına değil aktüeryal dengeye bakarız diyor. Bu kötü ünlü "aktüeryal denge" lafını 1999'dan beri gayet iyi biliyoruz. Emekçiye/emekliye para yok demenin ekonomicesi... Sadece EYT için değil çalıştıkça emeklilik maaşının düşmesine neden olan ABO (aylık bağlama oranı) ucubesi için de devletimiz başka kapıya diyor. Lafa bakın: "Kişilerin emeklilik gelirlerinin artırılmasını teminen kamu emeklilik sistemi dışındaki diğer emeklilik sistemlerine katılım teşvik edilecektir." Milyonlarca insan SGK'ya ödediği primlerin karşılığını, kazanılmış haklarını istiyor, devlet gidin özel sektöre daha fazla prim yatırın diye cevap veriyor.

Ekonomi genel olarak piyasa anarşisine terk edilirken, emeğin haklarına saldırı maddeleri tüm somutluğu ile karşımızda duruyor. Vaktiyle Demirel planlı kalkınmayı komünizm alameti olarak gördüğü için "bize plan değil pilav lazım" dermiş. Görülüyor ki geldiğimiz yerde plan da yok pilav da...

Ama bize plan lazım. Önce saldırıyı durdurma planı, yani Birleşik İşçi Cephesi'nin inşasıyla genel greve hazırlık... Sonra krizden çıkış planı ve bu planı uygulayacak bir işçi emekçi hükümeti: Stratejik sektörlerin ve bankaların kamulaştırılması, dış ticaretin ve dövizin kontrol altına alınması, emperyalist zincirlerin kırılması ve piyasa anarşisine son verilerek planlı ekonomiye geçiş! Yani hem plan hem pilav!

Aliağa Belediyesi işçileri mücadeleyi büyütüyor

Nisan ayından bu yana 179 işçinin işine son verildiği Aliağa Belediyesi'nde biri iş yeri temsilcisi sekiz işçi daha işten çıkarıldı. Teknolojik gelişmeler ve belediye gelirlerinin azalması bahane gösterilerek ama gerçekte Kürt ve Alevi oldukları için işten çıkarılan ve bir kısmı sürgüne gönderilen işçiler Aliağa Demokrasi Meydanı'nda işlerini geri alma talebiyle direnişe geçtiler. Mücadele kararlılıkla devam ederken MHP'li Belediye Başkanı Serkan Acar, işten çıkardığı işçilerin bir kısmına protokol imzalatılarak bir kısmını da "dava açmayın, aramızda hallederiz" diyerek anlaşmaya zorlayıp mücadeleyi kırmaya çalıştı.

Diğer belediye işçilerinden destek eylemleri

İşçiler atıldıkları günden bu yana çeşitli basın açıklamaları, eylemler ve dayanışma etkinlikleri düzenleyerek mücadele bayrağını düşürmedi. Direnişe ivme kazandırmak ve

İzmir emekçi halkının desteğini almak amacıyla Buca, Konak, Karşıyaka ve Bornova Belediyesi işçileri, atılan işçilere destek eylemleri gerçekleştirdi. Genel-İş Sendikası'nda örgütlü işçiler mesai bitiminde basın açıklaması düzenleyerek arkadaşlarının bir an evvel işe geri alınmasını talep etti. Konak ve Buca Belediyesi işçileri ise "Aliağa işçisi yalnız değildir" sloganıyla imza kampanyası düzenlediler.

Dayanışma konserine yüzlerce kişi destek verdi

İşçiler direnişlerinin 69. gününde direniş çadırlarının olduğu Demokrasi Meydanı'nda büyük

bir etkinlik düzenledi. Pandomim gösterisi, şiir dinletisi ve çeşitli sanatçıların konserlerinin yer aldığı etkinliğe, Aliağa'nın emekçi halkı yoğun ilgi gösterdi. Etkinliğe Genel-İş İzmir şubeleri, Balıkesir ve Çanakkale şubeleri de katıldı. Etkinlikte konuşan Genel-İş 5 No'lu şube başkanı, "Tüm şube başkanlarımız ve iş yeri temsilcilerimizle birlikte söz veriyoruz. Eğer işten atılmazsanız, ayın altısında ya da yedisinde İzmir'in göbeğinde Konak Meydanı'nda Aliağa işçileri için yarım gün iş bırakacağız" diyerek iş bırakma eylemlerinin devam edeceğini duyurdu.

TÜVTÜRK/Reysaş Taşıt Muayene işçilerinden 3'ü için işe iade kararı çıktı

Eskişehir'de, TÜVTÜRK/Reysaş işçileri anayasal haklarını kullanarak DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası'nda örgütlenmişler, örgütlülüğü kırmak isteyen patron ise 15 işçiyi keyfi sebeplerle işten atmıştı. Sadece Eskişehir'de değil TÜVTÜRK'e bağlı Muğla

ve Şanlıurfa istasyonlarında da işçiler sendikalaştıkları için işten atıldılar. Atılan işçiler patronun hamlesine karşılık istasyon önüne kurdukları çadırda tam 8 aydır mücadelesini sürdürüyor.

Reysaş işçileri 8 ay boyunca diğer illerdeki kader arkadaşlarıyla dayanışma eylemleri düzenleyerek, basın açıklamaları gerçekleştirerek

kararlı bir mücadele verdiler. Patronun yıldırma girişimlerine karşı günün iki saati direnişi aynı patrona bağlı Hilton Otel'in önüne taşındılar. İşçiler açtıkları işe iade davası ile hukuki mücadele de veriyorlar.

İşçilerin direnişleri devam ederken, geçtiğimiz ay Eskişehir 1. İş Mahkemesi'nde görülen davada 3 işçinin işe iadesi ile işçilere 16 aylık

sendikal tazminat ödenmesi kararı çıktı. Bu karar diğer işçileri de motive etti. Davası henüz sonuçlanmamış olan işçiler aynı kararın kendileri için de çıkmasını bekliyorlar. Bu kararın kendileri için önemine vurgu yapan işçiler, Reysaş'a sendika girene kadar ve işe iade edilene kadar haklı mücadelelerinin süreceğini belirtiyorlar.

29 Temmuz 2019

Sungur Savran

Türkiye-Suud kapışması Afrika'da

Sudan devrimi ile Libya'da savaşın yeniden parlamasının aynı zaman dilimine rastlaması, Türkiye'de istibdad kurmak için çırpınan rejim hakkında bir gerçeği çok açıklıkla ortaya koydu: Erdoğan yönetimindeki AKP, Afrika'da cirit atıyor. Bu, Türkiye için yeni bir şey değil elbette: Fethullah Gülen'in Afrika'daki marifetlerini biliyoruz. Türkçe olimpiyatlarından Mustafa Koç'a "ananas" teklifi yapılmasına kadar birçok şey kolay unutulacak gibi değil.

Ama Gülen devre dışı bırakıldıktan sonra, bu sefer de Türkiye devleti bir bütün olarak Afrika'yı hedef belledi. Afrika'nın kuzeyini anlamak mümkün: Mısır, Libya ve Mağrip ülkeleri ile Türkiye'nin tarihinin derinliklerinden gelen bir dizi ilişkisi vardır. Bunların çoğu 19. veya 20. yüzyılın farklılaşan aşamalarına kadar Osmanlı toprağı olmuştur. Dolayısıyla, buralarla ekonomik, kültürel, diplomatik yakın ilişkiler kurulmasında yadırganacak bir şey yoktur.

Akdeniz'i Umman Denizi ve Hint Okyanusu'na bağlayan Kızıl Deniz'in Afrika kıyısında yer alan ve toplu olarak Afrika Boynuzu olarak anılan ülkelerde durum biraz daha şaşırtıcı. Evet, eskiden "Habeshistan" olarak anılan Etyopya ve onun kuzey komşusu Sudan, Osmanlı ile epeyce yakın ilişkiler içindeydi. Bu iki ülkeden getirilen kölelerin Osmanlı esir ve cariyeye dünyasında önemli bir yer tuttuğunu biliyoruz. Bu ülkeler arasında yer alan Güney Sudan, Eritre, Cibuti de bir bakıma yukarıda sayılan en büyük iki ülkenin (Etyopya ve Sudan) uzantısıdır, çünkü tarihin çok geç bir aşamasında birbirlerinden kopmuşlardır. Geriye Somali kalıyor ki, o da Osmanlı'ya bir miktar yakındır.

Ne var ki, son dönemde her iki bölgede de ilişkilerin ağırlık merkezi tek bir alanda yoğunlaşmaya başladı: ekonomi, kültür, eğitim, diplomasi bütünüyle ikinci plana düşmüştür. İlişkiler esas olarak askeridir. Bunun nedeni de, Mısır devrimine karşı 2013'te yaşanan Bonapartist karşı devrimden bu yana, İslam âleminin her yerinde iki büyük ittifakın karşı karşıya gelmesidir. Bir tarafı, Mısır'daki İhvan (Müslüman Kardeşler) iktidarını deviren, Mısır'ı o aşamadan itibaren petro-dolarlarıyla besleyen Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) oluşturuyor. Öteki taraf ise Katar ve Türkiye'den oluşuyor. İlk cephe İhvan'ı her gördüğü yerde ezmeye çabılıyor. İkinci ise İhvan savunucusudur. Katar İhvan'ın baş finansörüdür. Erdoğan Türkiye'si ise Mısır'daki karşı devrimden beri Rabiacıdır. Bütün Sünni Arap âlemini kendi hâkimiyetinde birleştirme projesi 2013'ten beri ne kadar darbe yemiş olursa olsun, Erdoğan yönetiminin stratejik hedefi olmaya devam ediyor.

Libya'da Halife Hafter'in güçlerinin başkent Trablus'ta bulunan Feyyaz Saraç yönetimindeki hükümete karşı başlattığı savaş, başka karmaşık yanları olsa da esas olarak bu rekabetle ilgilidir. Suud, BAE ve Mısır'ın adamı Hafter, Türkiye'nin

Libya'daki atı Saraç'ı bu rekabet yüzünden haritadan silmek istiyor. Erdoğan yönetimi ise Saraç'ı dışıyla tırnağıyla diyeceğiz ama esas Türkiye emekçilerinin dışından tırnağından arttırdığı vergilerle satın alınan dronlarla savunmaya çalışıyor.

Afrika Boynuzu'nda ise işler çok daha yaygın bir coğrafyada kızışmış durumda. Sudan'da Ömer el Beşir katilinin 30 yıl boyunca ülkeyi İhvan ile el ele yönettikten sonra son yıllarda iki kamp arasında yalpalamaya başladığını, Yemen'de askeriyeye desteklediği Suud ve BAE'nin ise ondan tam bir biat göremeyince devrilmesine katkıda bulunduğunu, bunun da Erdoğan'ın stratejisine yeni bir darbe vurduğunu daha önce Sudan devrimi hakkındaki yazılarımızda yazmıştık. Ama Beşir'i devirenler, şimdi devrimin karşısına öteki katil generallerle çıkıyorlar. ABD Etyopya'nın yeni yöneticisi Abiy Ahmet aracılığıyla devrim kampını askerlerle iş birliğinde uyutmaya çalışırken onlar askerinin hâkimiyetini devam ettirmek istiyor. Türkiye'nin Sudan'ı yitirmesi, Rabiacılık açısından Sevakin adasındaki askeri üs projesinin de suya düşmesi demek. Buna karşılık, Suud-BAE ikilisi son dönemde büyük ataklar yapmış durumda: Eritre'de 2015'te kurulan BAE askeri üssüne ilaveten yakında Somali'de aynı ülkenin, Cibuti'de ise Suud'un birer üs hazırlığı var. Bir de bu devletler Kızıl Deniz Forumu diye bir ittifak kuruyor: Bu ittifak Afrika Boynuzu ülkelerini ikilinin yanı sıra Yemen, Mısır ve Ürdün ile bir araya getiriyor.

İş Kuzey Afrika ve Afrika Boynuzu ile de sınırlı kalmıyor. Sudan'ın Batı komşusu Çad üzerinde de iki kamp arasında rekabet var. O yetmiyor, BAE, kıtanın oldukça batısında yer alan Nijer'in kuzeyinde "Türkiye'ye karşı üs kurmanın eğiliminde" (Africa Intelligence). Hoppala demeyin. Mısır'dan Fas'a uzanan Arap Kuzey Afrika'sının bir alt kuşağındaki ülkelere de "Sahel beşlisi" olarak bilinen (Doğu'dan Batı'ya gidersek) Çad, Nijer, Mali, Moritanya ve Burkina Faso'dan oluşan grubun kurduğu ortak güvenlik gücüne Erdoğan Türkiye'si 5 milyon avro yardım veriyor. (Durumu iyi anlamak için Moritanya'nın Pasifik Okyanusu'na sahili olduğunu ekleyelim!) Tabii Somali'den Sahel ülkelerine uzanan bir çizgide, Eşşebab ve Boko Haram gibi DAİŞ'e yakın Ali kiran baş kesen köktendinci haydutların da faaliyet yürüttüğünü unutmayalım.

Türkiye Arap Afrikası'nda ve kara Afrika'da adım adım Büyük Sahra Çölü'nün kumlarına batıyor. Hükümetten, bu askeri faaliyetlerin ve finansmanın kaynaklarını ve amaçlarını açıklamasını talep etmeliyiz. Bir de şunu bilmeliyiz: Türkiye Afrika'da gizli bir sömürgecilik politikasına soyunduysa, bize de bir tek kendi topraklarımızda bir devrimci parti yetmez. Devrimci faaliyet, bütün ülkelerin işçilerini bir araya getirerek bütün ulusları eşitlik temelinde kardeşleştirecek bir Enternasyonal'i, bir dünya partisini gerektirir.

Gül, Babacan, Davutoğlu'nun parti girişimleri: Denize düşene yılan; yağmurdan kaçana dolu...

Yeni parti girişimleri başarılı olursa ne mi olur? Erdoğan ve AKP açısından hiç de iyi olmayacağı açık. Ancak bu otomatik olarak emekçi halkın çıkarına sonuçlar doğurmayacaktır. Gerek Gül ile Babacan'ın gerek Davutoğlu'nun siyasi eksenleri ortadadır.

Erdoğan ve müttefiklerinin yerel seçim yenilgisi AKP içindeki çatlakları arttırırken Abdullah Gül, Ali Babacan ve Ahmet Davutoğlu ekseninde yürüyen yeni parti girişimlerini de hızlandırdı. Erdoğan, Bülent Arınç ve Cemil Çiçek gibi yeni oluşumla ilişkisinin ne olacağı belli olmayan ama muhalefetle de dirsek teması olan kişileri, Yüksek İstişare Kurulu (eski TBMM Başkanlarından oluşan bu danışma kurulunda Mehmet Ali Şahin, Köksal Toptan ve Yıldırım Akbulut da bulunuyor) icat ederek yanında tutmaya ve muhalif cepheyi bölmeye çalıştı. Ali Babacan'ın AKP kurucu üyeliğinden istifasının ardından iyice ete kemiğe bürünen girişime karşı Erdoğan cepheden saldırılara da başladı. "Ümmeti bölüyorsunuz" suçlamasının ardından "ihanet edenler bedelini ağır ödeyecek" tehdidi geldi.

Yeni parti AKP'den önce muhalefette heyecan yarattı

Yeni partilerin oy potansiyeli ve AKP'den kopartması muhtemel milletvekili sayısı tartışmalı olsa da son seçimler AKP safarındaki en ufak bir erimenin dahi mevcut iktidarın konumunu derinden sarsabileceğini gösteriyor. Ekonomik ve siyasal krizlerle boğuşarak gidilecek (erken ya da zamanında) seçimlerde Erdoğan'ın başkanlığa tutunmasının son derece güç olacağı açık. Bu durum Abdullah Gül, Ali Babacan ve Ahmet Davutoğlu'ndan gelen inisiyatiflerin AKP'nin kendi içinden daha çok, muhalefette beklenti yaratmasına neden oldu.

Amerikan muhalefeti eski AKP'yi özlüyor

Zaten Ekrem İmamoğlu ile AKP tarzı siyasete ve siyasal İslama göz kırpan düzen muhalefeti, "AKP'nin fabrika ayarlarına dönmesi" tartışmaları ile söz konusu isimlerin girişimlerini makbul ve muteber göstermek için elinden geleni yapıyor. Öyle ya AKP'nin fabrika ayarları dediğiniz Kemal Derviş'in İMF'ci işçi düşmanı ekonomi politikalarının sürdürülmesidir. Deniz Baykal boşuna "biz ekonomide AKP ile aynı programı savunuyoruz" dememiş-

tir. AKP'nin fabrika ayarları ABD emperyalizminin BOP Eş Başkanı olmakla övünmektir. Amerikan muhalefeti o günleri özlemektedir.

Yeni oluşum(lar) kendi içinde nasıl ayrışıyor?

Abdullah Gül, Batı emperyalizminin güdümündeki dış siyasetin, Ali Babacan ise yerli ve yabancı finans-kapital tekellerinin istediği ekonomi politikalarının sembolüdür. Davutoğlu'nda Amerikancılık da liberal işçi düşmanlığı da mevcuttur. Ancak kendisinin Gül ve Babacan ile istediği birlikteliği sağlayamadığı görülmektedir. Davutoğlu, Türkiye'yi Rusya ve İran'la karşı karşıya getiren, buna rağmen ABD'nin de rızasını tam olarak alamayan, komşularıyla güya "sıfır sorun" yaşamasını hedeflerken neredeyse hepsiyle kanlı bıçaklı hale gelmesine yol açan ve sonunda tamamen iflas etmiş bir dış politikanın temsilcisi olarak zayıf konumdadır. Gül ve Babacan, Suudi Arabistan-Birleşik Arap Emirlikleri eksenini ile fazlasıyla sıkı fıkı iken Davutoğlu İhvan'la ve finansörü Katar'la iş tutmaktadır. Davutoğlu'nun bu tavrı da yeni oluşumun himaye beklediği ABD ve İsrail açısından kuşku uyandırmaktadır. Gül ve Babacan, Davutoğlu ile birlikte parti kurmaktansa ayrı oluşumlarla paralel biçimde yürümeyi tercih ediyorlar. Davutoğlu'nun AKP'nin son dönemde MHP ve generallerle kurduğu ittifak yüzünden hayal kırıklığına uğrayan siyasal İslamcı çevreler üzerindeki etkisini önemli buluyorlar. O kadar Amerikancı ve İsrailciler ki bu alana seslenirken Davutoğlu'nu taşeron olarak kullanma fikri onlara çok daha sıcak geliyor.

Bir taraf Gezi'nin tasfiyecisi, öteki Kürt halkına Sri Lanka tipi saldırının yürütücüsü

Gül, Gezi isyanı döneminde cumhurbaşkanı idi. Yine aynı dönemde Başbakan Yardımcısı olan Bülent Arınç'la birlikte, Kılıçdaroğlu'nu da yanına alarak, Gezi karşısında Erdoğan'dan farklı bir politika izledi ve AKP'nin "iyi polisi" rolünü oynadı. İsyanın kaderinde söz sahibi olan çeşitli sol çevrelerin bu çıkış stratejisi-

ne olumlu yanıt vermesi sayesinde, Gezi'nin tasfiye edilmesinde Gül, en azından yeni bir düşünsel atmosfer yaratarak etkili oldu.

Buna karşılık, Davutoğlu, 2014'te her ne kadar siyasi kariyerine Abdullah Gül'e başbakan danışmanlığı yaparak başladı ise de, Erdoğan ve Gül'ün 2010'larda yolları ayrılmaya başladığında Erdoğan'ın yanında yer aldı. 2014'te Erdoğan cumhurbaşkanı olunca AKP Genel Başkanı ve başbakan oldu; bu görevlerini Erdoğan Mayıs 2016'da kendisini azledince bıraktı. Gül 2014'ten itibaren Erdoğan'ı dolaylı yollardan olsa da açık biçimde eleştirirken, Davutoğlu hem AKP'nin meclis çoğunluğunu yitirdiği 7 Haziran 2015 seçimlerinin sonuçlarının yasalara aykırı biçimde ayaklar altına alınması hem de Temmuz 2015'te Suroç bombalaması, 10 Ekim'de 100'den fazla insanın ölümüyle sonuçlanan Ankara Gar patlaması ve 2015'in ikinci yarısında birçok Kürt kentinin yerli bir olması sırasında başbakanlık yaptı ve bu olayların sorumluluğunu üstlendi.

Bunları umut diye pazarlayanlar sermayenin ve emperyalizmin oyununu oynarlar

Yeni parti girişimleri başarılı olursa ne mi olur? Erdoğan ve AKP açısından hiç de iyi olmayacağı açık. Ancak bu otomatik olarak emekçi halkın çıkarına sonuçlar doğurmayacaktır. Unutmayalım AKP'nin fabrika ayarları bugünkü modifiye AKP'den daha iyi değildi. Gerek Gül ile Babacan'ın gerek Davutoğlu'nun siyasi eksenleri ortadadır. Bunların Erdoğan'ın AKP'sine karşı desteklenmesi, işçi sınıfı, emekçiler ve ezilenler için en azından bazı bakımlardan en ufak bir iyileşme getirmeyecektir. Hele derin bir ekonomik kriz döneminde her iki yeni partinin de işçi sınıfı düşmanlığı konusunda AKP'den aşağı kalmayan bir icraat göstereceğinden en ufak bir kuşku duyulamaz. Bunları umut diye pazarlayan kim varsa emekçi halkın mevcut iktidardan duyduğu bıkkınlığı suistimal ederek, sermayenin ve emperyalizmin oyununu oynamaktadır.

Bir insan iyi polis kötü polis oyununu kaç defa yutar?

Her zaman söylediğimiz gibi Amerikan tehdidi içerdedir. Ekonominin damarlarında dolaşan dolar zehri füzelerle temizlenmez, İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere ülkede bulunan Amerikan askerleri füzelerle kovulmaz. Daha yeni, NATO için hazırlanmış olan ama sonra sırları açıkladığı için hasıraltı edilen bir rapor, İncirlik'te 50 adet nükleer başlık bulundurulduğunu ifşa etti. Türkiye halkının, nükleer bir savaşta, üstelik kendi iradesi dışında, hedef olmasına karşı çıkmadan Amerikan tehdidi ile nasıl uğraşacaksınız? Üsleri kapatmak ve NATO'dan çıkmak için herhangi bir silah değil sadece anti-emperyalist bir irade gereklidir. Bunlar mutlaka yapılmalıdır ve bunun için işçi ve emekçi halkın anti-emperyalist seferberliği binlerce füzeden daha etkili bir gücü yaratacaktır.

S-400 füze sistemlerinin Ankara'daki Mürted (Akıncı) üssüne Rus nakliye uçaklarıyla taşınmaya başlamasının ardından, ABD ilk yaptırım olarak Türkiye'yi F-35 savaş uçağı projesinden çıkartmak üzere harekete geçti. Türkiye şu ana kadar 1,5 milyar dolar harcama yapmış olduğu projeden çıkartıldığında, şu ana kadar yapılmış harcamaya ek olarak proje kapsamında 900 parçanın üretimini yaptığı belirtilen Türk şirketlerinin 9 milyar dolara ulaşan bir kayba uğraması söz konusu. Erdoğan ve AKP yönetiminin imzaladığı sözleşme, uluslararası mahkemeleri devreden çıkarttığı ve ABD'ye fiilen tek yanlı tasarruf imkânı tanıdığı için Türkiye'nin eli kolu bağlanmış vaziyette. ABD'nin CAATSA (ABD'nin "hasımlarıyla yaptırımlar yoluyla mücadele yasağı") kapsamında uygulaması muhtemel yaptırımlar da ABD Temsilciler Meclisi'nden geçtiği için faturanın daha da kabarması olası.

Anti-emperyalizm mi dediniz? Serseri mayın faşisti Trump ve ABD silah tekeli Lockheed Martin'le mi?

S-400 füzelerinin teslimatını büyük bir anti-emperyalist zafer olarak göstermek isteyenler, hatta "ABD'nin başına çuval geçirdik" diyenler bile var. Bu palavraları söyleyenler aynı sıklıkla ABD Başkanı Trump'ın suçu Obama'ya atan sözlerini tekrarlıyor ve ABD Başkanı'nın yaptırımlara taraf olmadığını tekrarlayıp duruyorlar. Bu kesimlerin bir başka dayanağı ise Türkiye'ye F-35 satamayacak olması dolayısıyla durumdan rahatsız olan, ABD'nin kötü ünlü silah tekeli Lockheed Martin. NATO ve ABD cenahından gelen ve Türkiye'nin ne kadar önemli bir müttefik olduğunu ve Ortadoğu'da nasıl kritik görevler üstlendiğini anlatan haberler de aynı şekilde iktidar medyasının manşetlerini süslüyor. Trump'ın "Hollywood setlerinde bile böylesini bulamazsınız" dediği iktidar da NATO'ya ve Batı emperyalizmine bağlılık beyanları vermekten geri durmuyor. Tüm bunlar ortadayken ve peyderpey gelen S-400 parçaları henüz birleştirilip aktif hale getirilmemişken (Mevlüt Çavuşoğlu'nun barış konuşlandırması sözleriyle S-400'lerin aktifleştirilmeyeceğine dair yaptığı imâ hatırlarda duruyor) anti-emperyalist destanlar yazanlar gülünç oluyorlar.

Katar çözümü mü?

Krizin en az hasarla atlatılması için Trump'a ve Lockheed Martin'e bel bağlayan iktidar acaba kaç defa daha iyi polis kötü polis oyununu yutacak? Trump'ın Türkiye'ye karşı yaptırımları engellemek üzere söylediği sözler dışında attığı somut bir adım yok. Dahası her ne kadar suçu Obama dönemine atsa da Türkiye ile yaşanan S-400

krizi esas olarak Trump'ın görev süresi içinde gerçekleşti. Yine bu dönem içinde Türkiye'nin Patriot talebi olmuştur ve Trump yönetimi altında da bu talebe olumlu yanıt verilmedi. Ancak Trump için sorun yok: Çünkü bu gerçeklere değil, Trump'ın yazdığı senaryoya göre rolünü oynayan figüranlar var karşısında... Bu durumda akla ister istemez Katar çözümü geliyor. Trump'ın, Mısır, Suudi Arabistan ve BAE (Birleşik Arap Emirlikleri) diktatörleriyle bir araya gelip ellerini kürenin üzerinde birleştirerek savaş dansları yaptığı garip sahne anımsanacaktır. O zirvenin sonucunda Katar'a yönelik

son derece ağır ve yoğun bir abluka kararı çıkmıştı. Trump'ın bir parçası olduğuna kuşku olmayan bu kararın ardından ne mi oldu? Katar Emiri 12 milyar dolara 72 adet F-15 savaş uçağı satın alarak Trump'ın ve yine kötü ünlü bir Amerikan silah tekeli McDonnell Douglas'ın dostluğunu yeniden kazanarak ablukayı kırmayı başardı. Geçtiğimiz hafta Trump, Emir Şeyh Tamim es Sani'nin elini sıkarak onu şöyle taltif ediyordu: "Siz çok değerli bir müttefiksiniz ve bize büyük bir askeri üs ve askeri havalimanı konusunda çok yardımcı oldunuz."

Doğru tutum ne olmalı?

S-400 füzelerinin gelişi, Türkiye'nin ABD ile ilişkilerinin sorgulanmasına yol açan bir ortam yaratmıştır. Ancak görüldüğü gibi Erdoğan, AKP ve müttefiklerinin izlediği politikanın desteklenmesi sanıldığı gibi emperyalizme karşı mevzilerin güçlenmesine değil, anti-emperyalist bilincin sulanmasına ve beklenenin aksine ABD'nin yeni mevziler elde etmesine yol açacaktır. Diğer taraftan S-400'lerin gelişini Amerikan muhalefetine bakış açısından eleştirmek de son derece yanlıştır. Türkiye'nin Batı emperyalizminden kopuş senaryolarını "demokrasiden kopuş", "maceracılık" vb. söylemlerle karalamanın hürriyet mücadelesine bir faydası yoktur. "Silahlanmaya hayır" diyerek F-35'ler dolayısıyla Türkiye'ye haksız şekilde yüklenen maliyetleri es geçerek S-400'ün maliyetine dikkat çekmek ve bu paranın emekçi halk için harcan-

masını savunmak da boş konuşmaktır. Bugün ABD emperyalizminin Türkiye ekonomisine ödediği bedelin Amerikan sermayesinin tazminatsız millileştirilmesi (kamulaştırması) ile geri alınmasını savunmadan söylenecek her söz Amerikan muhalefetine palavralarını tekrarlamaktan ileri gitmez. Biz, Türkiye'yi yönetenlerin F-35 projesi ile ilgili mahkemeye gitme hakkından kendi imzalarıyla feragat ettiği ortaya çıkınca derhal şunları yazmıştık: "İşçi emekçi hükümeti elbette 1,5 milyar doları ABD ve öteki NATO emperyalistlerine bırakmayacaktır. Bu parayı geri almanın sayısız yolu vardır. Bir ta-

nesini hemen önerelim: Ford fabrikası Borsa İstanbul'un en değerli 14. şirkettir. Piyasa değeri 3,3 milyar dolardır. Koç ile Ford bu şirkette eşit hisse sahibidir. İşçi emekçi hükümeti bu şirketin varlıklarını karşılıksız millileştirir. Böylece 1,5 milyar lirasını emperyalistlerden geri almış olur. Artık Trump Ford'un zararını tazmin eder mi, bu karşılıksız millileştirmenin bedelini kim öder o Amerikalıların düşüneceği bir şey. Bu durumda 1,5 milyar üzerine soğuk su içecek olan biz değil, emperyalistler olur." (S400 ve F35 açmazı: Kaporanın üstüne soğuk su içmek mi? Emperyalist zincirleri kırmak mı? Başlıklı yazının tamamına Gerçek gazetesi internet sitesinden ulaşabilirsiniz.)

Her zaman söylediğimiz gibi Amerikan tehdidi içeridedir. Ekonominin damarlarında dolaşan dolar zehri füzelerle temizlenmez, İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere ülkede bulunan Amerikan askerleri füzelerle kovulmaz. Daha yeni NATO için hazırlanmış olan ama sonra sırları açıkladığı için hasıraltı edilen bir rapor, İncirlik'te 50 adet nükleer başlık bulundurulduğunu ifşa etti. Türkiye halkının, nükleer bir savaşta, üstelik kendi iradesi dışında, hedef olmasına karşı çıkmadan Amerikan tehdidi ile nasıl uğraşacaksınız? Üsleri kapatmak ve NATO'dan çıkmak için herhangi bir silah değil, sadece anti-emperyalist bir irade gereklidir. Bunlar mutlaka yapılmalıdır ve bunun için işçi ve emekçi halkın anti-emperyalist seferberliği binlerce füzeden daha etkili bir gücü yaratacaktır.

Armağan Tulun

Suriyeli göçmenler sorunu ve AKP ile ikiyüzlülükte buluşmak

Suriyeli göçmenlere karşı ırkçılığın hızla yükseldiği bu günlerde AKP iktidarının "ensar" maskesi de aynı hızla düştü. Suriyelileri AB ile Kayseri pazarlığında kullanmak isteyen iktidar, Avrupa'dan istediği parayı kopartamayınca üstüne üstlük de Suriyeli göçmenler dolayısıyla oy kaybettiğini görünce ne insanlık kaldı ne yardımseverlik ne de misafirperverlik. Aslında başından itibaren de yoktu. Suriyelilere "defolun" diyenlerin çok önemli bir bölümü ise AKP iktidarına muhalefet ettiklerini, onu eleştirdiklerini söylüyor. Ancak karşı olduklarını söyledikleri AKP ile aynılaşıyorlar. Denizlerde can veren göçmenler için üzülüyorlar ve bizim öfkemiz ülkesinden kaçıp havuzda, deniz kenarında keyif çatanlara diyorlar. Ancak onların istediği gibi devlet Suriyelileri defetmeye yöneldiğinde olan şey, tam da denizlerin göçmen cesetleriyle dolması... "Ensar" edebiyatı yapıp göçmenleri pazarlık nesnesi olarak görmek ne kadar iki yüzlülükse, çocuklar denizlerde boğulmasın ama Suriyelileri de kulağından tutup evine gönderin demek de aynı ölçüde bir ikiyüzlülük!

Şu anda AKP iktidarı Suriyelileri evine göndermek için hiç olmadığı kadar aktif bir politika izliyor. İçişleri Bakanlığı'na bağlı Göç İdaresi Genel Müdürlüğü, suça karışan ile kaydı olmayan Suriyelilerin sınır dışı edildiğini, farklı şehirlerde kayıtlı olup o şehirlerde yaşamayan Suriyelilerin ise kayıtlı oldukları şehirlere gönderildiğini duyurdu. Bunun hemen ardından İstanbul Valiliği, İstanbul'da kayıtlı olmadığı halde İstanbul'da bulunan Suriyelilere, kayıtlı oldukları şehirlere gitmeleri için 20 Ağustos'a kadar süre verdiğini açıkladı.

Suriyelilerin sınır dışı edilmesi ile Türkiye'de kayıtlı oldukları ilde ikametleri meselesinin iki farklı düzeyi. Suriye bir savaş bölgesi olmaya devam ettiği için, sınır dışı edilerek ülkelerine gönderilmeleri hukuken mümkün değil. İçişleri Bakanı Süleyman Soylu, bu yüzden kendisine bağlı Göç İdaresi Genel Müdürlüğü o açıklamayı yaptıktan sonra, kimseyi sınır dışı etmiyoruz diye dolaşiyor, son dönemde sınır dışı edilenlerin Suriyeliler dışında başka milletlerden yabancılar olduğunu söylüyor. Ama ne tesadüf ki aynı günlerde İzmir'deki Harmandalı Geri Gönderme Merkezi'nde görevlilerin bir kadını zorla sınır dışı etmeye çalıştıkları, bu sırada şiddet uyguladıkları iddia ediliyor ve kadın hastaneden darp raporu alıyor.

Sınır dışı edilmeleri mümkün olmadığı için Suriyelilerin ülkelerine gönderilmelerinin tek yolu rızalarının alınması. Mültecilerle dayanışma alanında çalışan derneklerin, örgütlerin iddiası da Suriyelilerden baskıyla rıza almaya çalışıldığı yönünde. İzmir'de yaşananlar bunun pekâlâ doğru olabileceğini gösteriyor. Suça karışanların sınır dışı edilmesi ülkedeki Suriyelilerin sayısının azaltılması açısından pek bir şey ifade etmiyor. Çünkü bir Suriyeli'nin suça karışma oranının, bir Türk vatandaşının suça karışma oranının yarısından az olduğunu Soylu'nun kendisi daha yeni söyledi. Ondan önce de Türkiye'de suça karışma oranının yüzde 2,5, Suriyelilerde suça karışma oranının ise binde 8 olduğunu söylemişti.

Suriyeli ve diğer göçmenlerin kayıtlı oldukları illerde ikamet etmemeleri ve kayıtlı oldukları illere gönderilmelerine gelince, neden kayıtlı oldukları yerde değil de başka bir şehirde yaşadıkları, daha doğrusu yaşamak zorunda kaldıkları belli. Biz nasıl "doğduğun yer değil, doğduğun yer" diyerek doğup büyüdüğümüz topraklardan başka şehirlere gidiyorsak, Suriyeliler de kayıtlı oldukları yerlerden kalkıp karınlarını doyurma umuduyla büyük şehirlere geliyor. O büyük şehirlerde de bir iş bulabilirlerse her türlü zorluğa, aşağılanmaya katlanıyor, yaşam mücadelesi veriyor. Göç İdaresi Genel Müdürlüğü'nün rakamlarına göre Türkiye'de kayıtlı Suriyeli sayısı yaklaşık 3,6 milyon. Çalışma Bakanlığının 31 Mart 2019 verilerine göre çalışma izni verilen Suriyeli sayısı ise yalnızca 31 bin. Suriyelileri kayıtlı oldukları illere zorla göndermek, sonunda sınır dışı edilmeye "razı" olmaları için baskıyı arttırmanın bir yolu olarak karşımıza çıkıyor.

Süleyman Soylu'nun son yaptığı açıklamalar da sorunun kendisi ile ilgilenmediklerini, Suriyeliler için bir çözüm arayışında olmadıklarını gösteriyor. Avrupalıların kaçak göçmenler konusunda Türkiye'yi yalnız bıraktıklarını, Türkiye sıkı bir politika izlemeye Avrupa ülkelerinin altı ay bile dayanamayacağını söyledikten sonra ekliyor: "İsterlerse deneyelim." Emperyalistlerle kirli pazarlıklarda bir esnetip bir sığıttığı o politikalarının bedelini sadece 2019'un yedi ayında en az 800 kişi Akdeniz'in sularında yaşamları ile ödedi. Geçtiğimiz yıl 2 binden fazla insan, savaşın ilk yıllarında ise her yıl 20 bine yakın insan! Suriyelileri gönderin diyenler; ne istediğinizin farkında mısınız?

Gençlik mücadelesi

Kaderimizi sınavlar değil, mücadelemiz belirleyecek!

AKP dönemi, komple eğitim sistemi ile birlikte haliyle liseye ve üniversiteye geçiş sınavlarını da yap-boza çevirdi. Neredeyse her sene değişen sınav sistemi, her seferinde karşısında kafası karışmış ve kaygılı bir öğrenci toplama buldu. Her değişikliğin, "sınav sistemindeki hataların düzeltilmesi amacıyla" yapıldığı söylendi ancak ne hikmetse bu hatalar bir türlü düzeltilmedi. 15-16 Haziran'da gerçekleştirilen Yükseköğretim Kurumları Sınavı'na (YKS) yine bu koşullar altında girildi.

Geçen seneki verilere baktığımızda sınava giren 2 milyon kişiden 1 milyon 200 bini tercih yaparken bunlardan sadece 700 bininin üniversitelere yerleştiğini görüyoruz. Bu sene de öğrencileri bundan farklı bir sonuç beklemediği anlaşılıyor. Sınav, Temel Yeterlilik Testi (TYT) ve Alan Yeterlilik Testi (AYT) olmak üzere iki ayaktan oluşuyor. Verilere baktığımızda TYT'de yaklaşık 630 bin kişinin 150 puan barajını geçemeyip tercih hakkını

kazanmadığını görüyoruz.

Tercih yapabilecek olan öğrencilerin ise tercih yapmak için kullanacağı puan türü hesaplanırken iki faktör ele alınıyor. Birincisi öğrencinin YKS'den aldığı puan, yani ham puan. İkincisi ise Ortaöğretim Başarı Puanı (OBP) olarak adlandırılan puan. Ham puanın üzerine OBP eklenerek yerleştirme puanı ortaya çıkıyor. OBP ise lisedeki yıl sonu notlarının ortalaması alınarak elde ediliyor. Yani özel okullarda notları şişirilen, sınavların cevaplarını dahi önceden elde eden öğrencilerle, devlet liselerinde okuyan öğrencilerin yıl sonu notlarının ortalaması aynı havuzda değerlendiriliyor. Dolayısıyla devlet liselerinde okuyan öğrenciler sıralamalarda daha geriye düşmüş oluyor. Kaldı ki sınava hazırlık süreci de tamamen öğrencinin maddi durumu tarafından belirleniyor. Parası olan ailelerin çocukları özel okullarda, özel derslerle, kurslarla fiziksel koşulların rahat olduğu bir ortamda hazırlanırken yoksul emekçi ailelerin çocukla-

rı tek başına, kendi imkânlarıyla hazırlanıyor. Hatta büyük bir toplam, okul haricinde bir işte çalışmaktan sınava hazırlanmaya fırsat dahi bulamıyor. Kısacası bu düzende üniversiteye ve liseye giriş sınavları büyük oranda öğrencinin yeteneğini veya bilgisini değil, maddi imkânlarını ölçüyor.

Kaderlerinin birkaç saatlik sınavlarla belirlendiğini düşünerek kaygılanan öğrenciler, bir taraftan da bu denli adaletsiz ve çarpıklaşmış sistemin içerisinde "başarısız" olarak üniversiteye yerleşememe kaygısında boğuluyor. Devlet okullarında açıköğretim ve önlisans programları dâhil olmak üzere yalnızca 830 bin kişilik kontenjan bulunmasıyla emekçi ailelerin çocuklarının duyduğu bu kaygıyı daha da büyütüyor. Elbette eğitim sistemini patronların ihtiyaçları doğrultusunda planlayan iktidar ve özel üniversite sahibi patronlar bu tablodan oldukça memnun. Her tercih döneminde olduğu gibi, bu süreçte de ellerini ovuşturarak bekliyorlar.

YKS, patronların ihtiyaçları doğrultusunda emekçi çocuklarını hiçe sayarak düzenlenen eğitim sisteminin geldiği noktayı bir kez daha gösteriyor. Bu sistem patron çocuklarıyla emekçi çocukları arasında zaten var olan ayrımı gittikçe derinleştiriyor. Aldıkları eğitimin niteliğini göz önünde bulundurmadan, hepsini aynı havuzun içerisine koyarak emekçi çocuklarının tüm emeğini burada yok ediyor.

Kaderlerinin birkaç saatlik

sınavla belirlendiğini düşünen tüm gençlere çağrımızdır: Bizim kaderimiz bir avuç asalak ve onların iktidarı tarafından değil, kendi mücadelelerimizle belirlenecektir! Tüm öğrenciler için nitelikli ve parasız eğitim haktır. Özel eğitim veren tüm kurumlar kamulaştırılmalıdır. Bu düzen emekçi çocuklarının geleceğini karartıyor. Öyleyse emekçi halkın ihtiyaçlarına göre yeniden kuracağımız bir düzen için mücadeleyi büyütelim!

Stajyer öldüren bu düzeni yıkacağız!

Geçtiğimiz Temmuz ayında bir stajyer öğrenci daha staj yaparken hayatını kaybetti. Piri Reis Üniversitesi Deniz Ulaştırma İşletme Mühendisliği birinci sınıf öğrencisi Mustafa Koç, 11 Temmuz günü staj yaptığı GAN-NET S gemisinde ölü bulundu.

Stajyerliğe adımını attığı günden itibaren Mustafa, 18 gün boyunca günde ortalama 20 saat çalıştırıldı. Ayrıca yatması gereken kamarada başka personel kaldığı için klima ve havalandırması bozuk olan revirde, yaklaşık 45 derece sıcaklıkta kalmaya zorlandı. İş bununla da kalmadı, stajyerlerin temizlemesinin yasak olduğu, tecrübeli işçiler için dahi temizlemesi oldukça zor ve sağlıklı olmayan atık tankları Mustafa'ya temizletildi. Mustafa'nın dinlenemeyen bedeni, derinliği 20 metreye, sıcaklığı 50 dereceye varan kimyasal tanklarda nefes almaya çalışan ciğerleri daha fazla dayanamadı. 11 Temmuz sabahına karşı, yatmaya zorlandığı o revirde genç öğrencinin öldüğü anlaşıldı. Cibuti'de yapılan otopsi sonuçlarına göre Mustafa'nın ölüm sebebi akciğer enfeksiyonu olarak belirlendi. Kısacası Mustafa Koç, hiçbir denetimin olmadığı koşullarda uluslararası bir gemicilik şirketinde ucuz iş gücü olarak kullanılarak öldürüldü! Tıpkı 2017'de, gemide staj yaparken sırtına elektrik kablosu düşerek ölen, cesedi bir torbaya sarılıp Sri Lanka'da bırakılan stajyer Delil Aslan gibi Mustafa da bu düzenin kurbanı oldu!

Staj eğitimidir, eğitim kamu görevidir. Patronlara havale edilemez!

Mustafa'nın ölümü trajiktir ancak bu düzende ve bu düzenin eğitim sisteminde Mustafa'nın son olacağını düşünmek için hiçbir sebep yoktur! Çünkü bu düzende, ister üniversiteli olsun ister meslek liseli, öğrencilerin eğitimlerinin bir parçası olması gereken zorunlu stajlar, özel sektörün insafına terk edilmiştir. Mustafa'nın ölümü bir kez daha göstermiştir ki özel sektörün insafı yoktur! Uygulanmalı eğitim bütün meslekler için çok önemlidir fakat bu düzende stajyer öğrencilerin eğitimlerini tamamlamak üzere gittikleri işletmeler eğitimin değil, paranın yuvalarıdır. Bu yüzden ki özel sektörün gözünde stajyerler öğrenci değil, sigortası okulları tarafından ödenen, ucuza, hatta çoğu zaman bedavaya çalıştırılacak elemanlardır! Günlerce atık tankları temizlemenin, Mustafa Koç'un Deniz Ulaştırma İşletme Mühendisliği eğitimine nasıl bir katkısı olabilir?

Bu yüzden ki, stajyerlerin koşulları devlet, sendikalar ve meslek odaları tarafından denetlenmelidir! Bedava stajyer çalıştırmak yasaklanmalı, stajyer ücretleri sendikaların ve meslek odalarının belirlediği geçim ücretlerine yükseltilmelidir. Bu kurallara uymayan işletmeler derhal kamulaştırılmalıdır. Staj bir eğitimidir, eğitim bir kamu görevidir. Öyleyse hepimiz için

en sağlıklı staj, işçi denetiminde kamulaştırılmış ulaştırma şirketlerinde, tersanelerde, madenlerde, fabrikalarda yapılan stajdır!

Geleceğin işçileri, sınıf mücadelesinin saflarında birleşin! Sınıf kavgasına omuz verin!

Bugün devlet, bırakın stajyerlerin durumunu denetlemeyi, işletmelere kendi verdiği parayı dahi denetlemiyor! Stajyer öğrencilerin alması gereken ücretlerin bir kısmı devlet tarafından patronlara ödeniyor ve öğrencilerin sağlık sigortası primleri de okulları tarafından yatırılıyor. Ancak çoğu zaman staj ücretleri öğrencilere ödenmiyor, ödenmesini zorlayacak bir mekanizma da bulunmuyor. Aynı kapitalist devlet, patronların çıkarlarını korumak için işçi sınıfına her gün saldırıyor. Kıdem tazminatını fona devredip işten atmaları kolaylaştırmaya çalışıyor, yeri geliyor gaz bombasıyla, plastik mermilerle işçilerin grevlerine saldırıyor.

İşçi düşmanı bu düzeni değiştirmek için, stajyer öldüren, öldürmese de sürdüren patronlar düzenini yıkmak için, geleceğimizi işçi denetiminde kamulaştırılmış işletmelerde güvence altına almak için okul sıralarından sınıf kavgasına omuz vermek gerekiyor! Mustafa'yı öldüren kapitalizmi, Mustafa'ya mezar olan o kimyasal tanklara gömmek için mücadele etmek gerekiyor!

Staj köleliğine karşı mücadeleye

Ben üniversitede gemi makine işletme bölümünde öğrenim gören ve şu anda yaz döneminde zorunlu stajını yapan bir öğrenciyim.

Staj için Volvo Penta Motor adlı deniz motoru ve jeneratör bakımı yapan şirkette çalışmaya başladım. İşbaşı yapmadan önce iş yerinde gerekli bilgileri ve uymamız gereken kuralları bize söylediler. Bu süreçte, biz iş yerinin kurallarına uyarken, söyledikleri her şeyi yaparken onlar bize vaat edilen hiçbir şeye uymamaya başladı. Birkaçını örneklerle anlatmak istiyorum. Akşam 6 mesai bitimiyken ben ve benimle birlikte çalışmakta olan stajyer arkadaşlarım akşam 9'lara 11'lere kadar çalışıyoruz. Bunun dışında, stajda yaptığımız işlerin dışına çıkarak yeri geldiğinde ayak işleri için, yeri geldiğinde müdür ve müdürün misafirlerine hizmet etmek için zorlanıyoruz. Bununla da kalmıyor, İzmir'in çalıştığımız yere 2 saat mesafede olan ilçesi Aliğa'ya jeneratör bakımı yapacaksınız diye götürülüp eski gemilerden, iş yerindeki atölye için hurda parçaları ve araç gereçleri toplamaya zorlanıyoruz. Kimi zaman da staj yapmak için anlaştığımız iş yerinin dışında patron tarafından başka iş yerlerine götürülüp

çalıştırılıyor. Üstelik iş güvenliği kurallarına hiçbir şekilde dikkat edilmiyor. Mesela bize çalışırken kullanmak zorunda olduğumuz eldiven ve baret vermediler. Ellerimiz motor ve makine bakımı yaparken haliyle simsiyah oluyor. Eldiven sordumuzda ise her seferinde yok deyip bizi geçiştiriyorlar.

Bu eziyetleri sadece ben ve benimle birlikte çalışan stajyer arkadaşlarım değil, Türkiye'nin her noktasında staj yapmakta olan arkadaşlarımız yaşıyor. Staj yapma sebebinin dışına çıkarılarak iş yerinin ihtiyaçları ve kendi ayak işleri için bizleri köle gibi kullanıyorlar. Bu yetmiyormuş gibi emeğimizin karşılığı olan parayı vermeden staj bitene kadar bizi sömürmeye devam edecekler. Bizler onların gözünde sadece ucuz işgücüyüz. İşyerinde kazaya kurban gitmemek, patronların ayak işlerini yapmamak ve hakkımız olan staj ücretini almak için bir araya gelerek karşı durmalıyız. Üstelik geleceğin işçileri olarak da bu mücadeleye hemen şimdi atılmamız ve arkadaşlarımızı da bu mücadeleye davet etmemiz gerekiyor.

İzmir'den bir üniversite öğrencisi

Dünya kazan devrim kepçe

Trump'ın kankası Britanya'nın başına... bela!

Britanya'nın başbakanını, yarısından fazlası 55 yaşın üzerinde, % 38'i ise 66 yaşın üzerinde 160 bin kişi seçti. Muhafazakâr Parti, iki yıl önce yapılan seçimden birinci parti olarak çıktığı için hükümeti kurma yetkisi hâlâ onlarda. Daha önce ülkeyi onların saflarından seçilmiş bir başbakan olan Theresa May yönetiyordu. Ama May "Brexit" denen korkunç canavarın sırtında uzun süre direndikten sonra iflas etti. Yerine kimin başbakan olacağını bu yüzden Muhafazakâr Parti üyeleri seçti. Onlar da bula bula Trump'ın kankası Boris Johnson'ı buldular!

Britanya siyasi sisteminin ne kadar sarsıntıda olduğunu anlamak için şu veriyi dikkate almak yeter: En son Mayıs ayında yapılan Avrupa Parlamentosu seçimlerinde bu parti % 9 ile beşinci sırada geldi! % 9 ile yönetmek basbayağı bir marifet olsa gerek! Aslında bu basit gerçek Britanya siyasi sisteminin

nasıl derinlemesine bir kriz içinde olduğunu gösteriyor.

Krizin Britanya'da aldığı biçim Brexit, yani Britanya'nın Avrupa Birliği'nden (AB) ayrılması. Bilindiği gibi, 2016 yazında yapılan referandumda Avrupa Birliği'nden ayrılma sonucu çıkmıştı. Ama 2016'dan 2019'a Britanya hükümetinin başında bulunan Theresa May, bir türlü bütün tarafların onayını alan bir ayrılmanın formülünü bulamadı. Şimdi Boris Johnson 31 Ekim'e kadar ölse de kalsa da AB'den ayrılacağını yüksek sesle ilan ediyor.

Bu, açıkça "anlaşmaz Brexit"e "evet" demek. Bunun sadece Britanya ekonomisine değil, bütün Avrupa'ya ve giderek dünya ekonomisine yayılacak olan olumsuz etkilerini hesaplamak en uzman kuruluşlara bile zor geliyor. Ama ağır sonuçları olacağı kesin. Boris Johnson gibilerinin böyle sonuçlar-

dan korkarak geri adım atacağını beklemeyin.

Neden "Boris Johnson gibileri" diyoruz? Çünkü yeni Britanya başbakanı sadece saçları dolayısıyla değil, siyasi kişiliği bakımından da Trump'ın "hık demiş burnundan düşmüş"! Aynı derecede ırkçı, yobazcasına kendi ön yargılarına bağlı, gerici bir siyasi kişilikle karşı karşıyayız.

Trump 2017 başında göreve geldikten sonra Britanya'yı ziyaret ettiğinde Britanya başbakanı olarak Boris'i işaret etmişti. Ama bir başka gözdesi daha var: Son Avrupa Parlamentosu seçimlerinde AB'den ayrılma savunusu dolayısıyla birinci parti olan Brexit'in başındaki Nigel Farage. Trump muhtemelen bunları birleştirmeye çalışacak. İki ırkçı kadro bir araya gelirse ne doğar, merakla beklemek lazım.

Ama hayat çelişkilerle dolu. Boris AB'den ayrılmaya ayak di-

reyen İskoçya konusunda ne yapacak? Britanya AB'den ayrılınca İrlanda'nın kuzey ve güneyinin yeniden ayrılması ya da birleşik kalması ihtimalleri konusunda ne yapacak? Yüzde 9'u nasıl büyütecek?

Bu sorular geçerli. Ama Muhafazakâr Parti'nin tam karşısında yer alan İşçi Partisi için de geçerli sorular var. En önemlisi de şu: Partinin lideri solcu Jeremy Corbyn

AB konusunda daha ne kadar geniş getirecek?

Sudan: Devrimin tasfiyesine karşı devrimci bir önderlik inşası gerek

Sudan halkı, Genelkurmay karargâhı önünde 6 Nisan'dan 3 Haziran'a kadar süren ve diktatör Ömer el Beşir'in 30 yıllık iktidarına son veren iki aylık çadırkent eylemleriyle dünya devrim sahnesindeki yerini almıştı. 100'den fazla göstericinin öldürüldüğü 3 Haziran katliamı ile devrim kısa bir duraklama yaşadı. Ardından 30 Haziran'da yüz binlerin, hatta milyonların adeta ölümü göze alarak yeniden sokağa

çıkmasıyla devrim başını bir kez daha kaldırdı. Ömer El Beşir'in devrilmesiyle iktidara el koyan Askeri Geçiş Konseyi ile muhalefeti temsil eden Özgürlük ve Değişim Güçleri (eskiden Özgürlük ve Değişim İttifakı idi adı) 5 Temmuz'da nihayet bir anlaşmaya vardı. Varılan anlaşmaya göre, hükümeti atayacak ve sivil demokratik bir yönetime geçişe nezaret edecek bir Egemen Konsey kurulacak ve bu konseyde taraflar

beşer üye ile temsil edilecek, bir üye ise iki tarafın da üzerinde mutabakat sağlayacağı biri olacak. Bu kişinin emekli bir general olacağına dair bir söylentiden söz ediliyor.

Anlaşmaya göre Egemen Konsey tarafından mutabakat temelinde bir "teknokratlar hükümeti" atanacak. Bu son nokta, aslında kitlelerin mevcut önderliğini oluşturan Özgürlük ve Değişim Güçleri'nin (ÖDG) kendi programında da mevcuttu. Ancak şimdi yeni olan şey, artık bakanların kim olacağı konusunda generallerin de söz hakkının olmasıdır.

Kitle hareketinin ısrarla üzerinde durduğu ana taleplerden biri, devrim döneminde halkı katledenlerin cezalandırılmasıydı. Özellikle 3 Haziran katliamından sonra bu olayın sorumlularının cezalandırılması meselesi özel bir ağırlık kazanmıştı. Yapılan anlaşma, doğrudan bir girişimde bulunmak yerine bir "soruşturma" yapılmasını hükme bağlayarak as-

lında sorunu "rafa kaldırıyor". Ömer El Beşir'in katil rejimine otuz yıl boyunca dayanak oluşturmuş olan ordunun, devrimi tasfiye etmek için Egemen Konsey'in anayasa çalışmalarını olabildiğince uzatmak isteyeceği ve halkın siyasete olan ilgisinin sönmümlenmesini, geçim derdine düşerek devrimci ruh durumunu kaybetmesini bekleyeceği açıkça görülüyor.

Ordu bu çabasında yalnız değil. Dünya kapitalist sisteminin tamamı, Afrika ve Arap âleminin gerici kurumları ile kitle hareketinin şimdiki önderliği de Sudan devrimini tasfiye etmeye girişmiş bulunuyor. Ama bu devrim 3 Haziran türü korkunç bir katliamdan sonra dahi kendi küllerinden doğmayı başarmış bir devrimdir. Sudan devriminin, ekmeğin fiyatının üç katına çıkmasına, benzin fiyatının ve dolayısıyla ulaşım bedelinin hızla yükselmesine bir tepki olarak başladığını unutmamak

ve en baştan itibaren, toplumun en yoksul katmanlarının devrimin içinde olduğunu hatırlamak gerekiyor. Devrimin temelinde yatan sınıfsal çelişkiler zaman içinde iniş çıkışlar gösterse de devrimin yeniden yükselmesini sağlayabilecek bir köz gibidir. Özellikle de işçi sınıfı ile kent yoksullarının yaşadığı kenar mahallelerde kurulan direniş komiteleri son derece önemli. Egemen Konsey kuvvetle muhtemel kitlelerin taleplerini tatmin etmediğinde ve küçük burjuva önderlik bu duruma karşı bir iktidar alternatifi oluşturmadığında bir anda devrimci bir iktidar, alternatifin adresi haline gelebilir.

Emekçi sınıfların yanı sıra ordunun tabanında örgütlenmek için de devrimci bir çalışma yürütecek ve "bütün iktidar direniş komitelerine" diyerek devrimin önderliğini almaya cüret edecek bir partinin inşası, Sudan devriminin hayat memet meselesi olarak karşımızda duruyor.

Yunanistan seçimleri: mücadelede yeni bir perde açılıyor

Yunanistan'ın sağcı Yeni Demokrasi partisi, 26 Mayıs'taki Avrupa Parlamentosu seçimlerinde önemli bir başarı elde ederek seçimlerden birinci parti olarak çıktı. Bunun üzerine Çıpras liderliğindeki Syriza hükümeti istifa etti ve erken seçimlerin önünü açtı. Yeni Demokrasi, 7 Temmuz'da düzenlenen seçimlerde %40'a yakın oy alınca tek başına iktidara gelmiş oldu. Syriza %31,5'ta kalarak ikinci sırada yer aldı. Faşist Altın Şafak ise kitlesele protestoların basıncı altında oylarını aşırı sağa doğru meyletmış Yeni Demokrasi'ye kapılarak meclis dışında kaldı.

Türkiye'dekiler dahil Çıpras'ı ve partisini destekleyip model olarak sunanlar, şapkayı önlerine koyup düştürsünler! Bu tablo her şeyden önce

Syriza'nın halkın beklentilerine ihanetinin bir sonucudur. Syriza iktidara gelmeden önce ne vaat ettiyse iktidardayken tersini yaptı. AB, Avrupa Merkez Bankası ve IMF'den oluşan Troyka'nın kemer sıkma dayatmalarına son vermekten bahsetmesine rağmen bunların sözünden asla çıkmadı. Aldığı oyu başarıdan saymak mümkün değil. Olsa olsa emekçilerin otoriter ve neo-liberal bir iktidardan kaçınma refleksidir.

Miçotakis hükümeti görevi devralır almaz emekçilerin korkularını haklı çıkardı. İlk icraatı devlet mülkiyetindeki tüm basın yayın organlarını başbakanın kontrolüne vermek oldu. Bunu istihbarat teşkilatı ve gizli servis takip etti. Ardından üniversite kampüslerinin siyasi dokunulmazlığı askıya alındı. Polis,

Eksarhia gibi solun kalesi sayılan mahallelerde kışkırtıcı biçimde geçit törenleri düzenledi. Macaristan'daki Orban hükümeti benzeri göçmen karşıtı politikalar kararlaştırıldı.

Elbette Yunanistan'da da demokratik haklar ve özgürlüklerin baskı altına alınması, işçi sınıfı ve emekçi halkın elinde avucunda kalanlara yapılan saldırılarla kol kola gidiyor. Şimdi hükümetin gündeminde enerji, ham madde ve ulaşımında özelleştirmeler var. Emperyalizme kölece hizmet de eksik değil. İktidar derhal emperyalizmin Venezuela'daki uşağı Guaido'yu devlet başkanı olarak tanıdı! Avrupa Merkez Bankası'ndan kredi talebi hükümetin gündeminde ve bunun yeni bir "kurtarma paketi" anlamına geleceği herkesin malumu.

Bütün bunlar, rövanş peşinde

koşan bir hükümetin pervasız saldırıları altında zaten ezilmiş ve yoksullaştırılmış bir halkın daha da üstüne gelinmesi anlamına geliyor. Ancak ufukta görünen, büyük sermaye ve emperyalizm lehine bir istikrar değil. Bilakis, olasıdır ki yapılanlar, yakında yepyeni bir mücadele dalgasının gerekçeleri haline gelecek. Bunun ilk sinyalleri 2008 yılında 15 yaşındaki Aleksis'i öldüren polislerin serbest bırakılması girişimlerine karşı gençlerin başlattığı hareketlilikle görülebilir.

Miçotakis hükümetinin kısa vadedeki sicilini bakarak diyebiliriz ki Doğu Akdeniz'de suların iyice ısınması olasıdır dahilindedir. Ne Miçotakis ne de onun karşısına Türk sermayesi adına dikilecek Erdoğan, işçi sınıfının dostudur. Yunanistan halkı

ve gençliği, Ege'nin karşı yakasındaki komşularımız, orada mücadele edecek, bizler burada. Ve Ege'yi de Doğu Akdeniz'i de bu mücadele kardeşliği içinde bir araya getireceğiz. O zaman iki halkın da dertleri çare bulacak.

Hürriyet devriminin 111., Erzurum Kongresi'nin 100. yılında bu topraklarda devrimin dününü, bugününü, yarınını tartıştık

Modern Türkiye 1908 ve 1918-1923'te gerçekleşen ve birbirinin pek çok yönden devamı olan iki devrimle kuruldu. Bu yıl Hürriyet devriminin (1908) 111. yılı, ikinci Türkiye devriminin ve Milli Mücadele'nin dönüm noktalarından biri olan Erzurum Kongresi'nin de 100. yılına denk geliyor. Devrimci İşçi Partisi olarak bu iki devrimi de daha yakından incelemek için yaptığımız parti içi eğitim çalışmalarını Ankara ve İstanbul'da Genel Başkanımız Sungur Savran'ın konuşmacı olduğu "İstibdadı kar-

şı hürriyet, hürriyet için devrim!" başlıklı iki seminerle sürdürdük.

Resmi ve gayri resmi ideolojiye karşı Marksizm

Sungur Savran bu seminerlerde hem Kemalist resmi ideoloji ile hem de liberalizmin gayri resmi ideolojisiyle hesaplaştı. Kemalizm ile sol liberalizmin ayrı uçlardan yola çıkıp 20. yüzyılın başında bu toprakları sarsan iki büyük devrimci süreci nasıl gözlerden sakladığını ortaya koydu. Kemalizm ve resmi ideoloji Mustafa

Kemal'in rolünü büyütürken, yaşanan her şeyi tek bir kişinin iradesinin eseri gibi yansıtarak neredeyse devrimi görünmez hale getiriyor. Gayri resmi ideoloji haline gelmiş olan liberal ve post-modern görüşler ise bu iki devrimi hepten inkâr ediyor. Sungur Savran, Marksist bir perspektifle ve sınıfsal bir analizle 1908 ve 1918-1923 süreçlerini iki burjuva devrimi olarak ortaya koydu. Bu devrimlerin başarılarını ve sınırlarını tartıştı. Tüm bunları bugün bu devrimlerin yarıda bıraktığı her şeyi ve kapitalist bir

toplumu inşa ederek yaratmış olduğu yeni sorunları, her türlü kapitalist sömürü ilişkisini ortadan kaldırmak için mücadele eden proleter devrimcilerinin bakış açısıyla değerlendirdi. **Biz olsak ne yapardık?**

Sungur Savran, seminer boyunca tüm katılımcılara, "biz komünistler olarak, o yıllarda olsak ve bu koşullarla karşılaşsak ne yapardık diye düşünelim" önerdi. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının mücadelesini, Bolşeviklerin Milli Mücadele'ye desteğini, Anadolu'dan çıkan çok çeşitli hareketlerin Bolşevizme nasıl yaklaştığını bu perspektif içinde tartıştı. Milli Mücadele'nin başarısında Sovyetlerin rolünü ve ikinci Türkiye devriminin Ekim devriminin başlattığı dünya devriminin bir parçası olarak görülmesi gerektiğini belirten Sungur Savran, Türkiye devrimi ile eş zamanlı olan Mısır ve Irak gibi devrimleri görmezden gelmenin devrimciler için kabul edilemeyeceğini özellikle vurguladı. Liberalizmin ve post-modernizmin hegemonyası altında bu dönemi küçümseyen, tartışmayan, adeta yok kabul eden solun geniş kesimlerini eleştirerek, Türkiye'yi kuran iki devrimi tartış-

maktan imtina edenlerin ayaklarını bu topraklara basmadığını ve bu şekilde geleceğin devrimini muzaffer kılmanın mümkün olmadığını anlattı. **Türkiye devrimi sosyalist bir devrim olacaktır**

Devrimci İşçi Partisi olarak Türkiye devriminin geçmişi, bugününü ve geleceğini devrimci Marksist bir perspektifle tartışmaya ve militanlarımızı eğitmeye devam edeceğiz. Bu eğitimler ve tartışmalar Türkiye'nin emekçi halkına hayati sorunlarını çözmek için devrimci politikalar öneren partimiz için elzemdir. Çünkü biz çözüm olarak bu topraklarda hiç yapılmamış ve hiç olmamış bir yönemi önermiyoruz. Emekçi halkı sefaletten kurtaracak, emperyalist zincirleri kıracak ve istibdadı yenerek hürriyeti kazanacak yöntem bugün de yine devrimdir. Ancak tabii ki, artık ilerici barutunu tümüyle yitirmiş olan burjuvaziyle birlikte atılacak tek bir ileri adım dahi kalmamıştır. Gelecek, ulusu kendi önderliğinde buluşturarak burjuvaziye yenecek olan proletaryanın devrimiyle kurulacaktır. Üçüncü Türkiye devrimi mutlaka dünya devriminin bir parçası ve sosyalist bir devrim olacaktır.

Devrimci Marksist hareketimizin harcı karanlıktan Ali Dehri (Aziz Vatan) yoldaşın ölümünün 10. yıldönümü: Anısını mücadelemizde yaşatmaya devam ediyoruz!

Partimizin öncülü olan *Patronsuz Generalsız Bürokratsız Sosyalizm* içinde yer alan, Bolşevik-Leninist anlayışın ısrarlı savunusu temelinde oluşturulan *İşçi Mücadelesi*'nin kurucularından olan, hareketimizin inşasında ve genç devrimci kadroların eğitiminde önemli roller üstlenen Aziz Vatan, geleneğimiz içinde tanınan ismiyle Ali Dehri'yi bundan 10 yıl önce 10 Ağustos 2009 yılında talihsiz bir hastalık dolayısıyla kaybetmiştik. Devrimci İşçi Partisi'nin kuruluş sürecinden önce yollarımız ayrılmış olsa da Ali Dehri'nin partimizin harcına yapmış olduğu örgütsel ve politik katkıları her zaman önemsedik, Ali Dehri'nin anısını mücadelemizde yaşatmanın gayreti içerisinde olduk. Ali Dehri'yi kaybedişimizin 10. yıldönümünde de hem dünyada hem Türkiye'de yükseliş içinde olan faşist ve ön-faşist hareketleri

anlama, analiz etme ve anti-faşist mücadelenin gereklerini tartışma amacıyla gerçekleştirdiğimiz eğitim seminerlerini Ali Dehri'ye ithaf ediyoruz. Bu doğrultuda, Türkiye'de faşizmin tarihsel gelişimini Marksist bir perspektifle değişimi ve sürekliliği içinde kavrayan ve aktaran Ali Dehri'nin bu konuda yazdığı yazılarına eğitim çalışmalarımızda yer veriyoruz. İstanbul'da 4 Ağustos Pazar günü düzenlenen "Dünden bugüne faşizm" başlıklı semineri de onun anısına ithaf ediyoruz. Faşizmin teorik analizini yapmak, faşizme karşı mücadeleyi doğru bir teorik politik anlayış temelinde yerleştirmek Ali Dehri'nin hayatı ve mücadelesiyle ortaya koyduğu değerlerle tamamen örtüşüyor. Zira Ali Dehri, Marx'ın "esas sorun dünyayı değiştirmektir" diyen meşhur 11. Tez'ini hayata geçiren ve sadece

düşünceleriyle değil pratik mücadelesi, tutarlılığı ve ahlakıyla da genç devrimcilere örnek olan bir insandı.

Türkiye devrimci hareketinde bir dönüm noktası olan 1971 kopuşu sürecinde TKP (M-L)'nin kuruluşu ve inşasında rol aldı, takip eden yıllarda bu sürecin olumlu ve olumsuz eleştirisini yaparak devrimci Marksist bir perspektife yöneldi. Ali Dehri, 12 Mart dönemini anlatan bir yazısını şu cümlelerle bitiriyordu: "12 Mart 1971 döneminde, sosyalist solda da birçok kırılma yaşandı. Bu kırılmalar sürecinde ortaya çıkan devrimci mirası eleştirel bir gözle değerlendirerek sahiplenmek, günümüzün ve geleceğin mücadelesi içinde yer alan kuşaklara aktarmak anlamlı olmakla birlikte, bunun anlamının mücadele yönünden olduğunu; bunun dışındaki anlamlandırmaların fazla önem taşımadığını tespit etmek gerekir. Mirası olan fakat varlığı ve geleceği olmayanların 'mirasyedi' olumsuz nitelemesiyle anıldığını

bilinciyse, aslolanın mücadele olduğunu bir kez daha vurgulayalım." Ali Dehri, kurucusu olduğu gelenekten koparak devrimci Marksist bir yönelişi benimsediğinde ve bu doğrultuda yeni bir örgütsel inşaya omuz verdiğinde de, devrimci Marksizm (Trotskizm) ile ilgili olarak aynı anlayışı korudu. Aslolanın her zaman mücadele olduğu bilincini, devrimciliğin ve öncülüğün işçi sınıfına güvenle el ele yürümesi gerektiğini genç kuşaklara aktardı. Devrimci İşçi Partisi'ne giden süreçte yollarımız ayrılmış, örgütsel ve politik olarak bir dizi noktada önemli anlaşmazlıklar yaşanmış olsa da bu partinin inşasına yönelik irade Ali Dehri'nin düşünce ve pratiği ile aktarıldıklarından her zaman beslenmeyi sürdürmüştür. Bu anlamda ölümünün 10. yılında onun anısını mücadelemizde yaşatmaya devam ediyoruz ve edeceğiz.

EEK'in 14. Eğitim Kampı: Kapitalizme, krize, savaşa karşı Enternasyonal!

Devrimci İşçi Partisi'nin Yunanistan'daki kardeş partisi EEK'in (İşçilerin Devrimci Partisi) 14. kez düzenlediği Marksist Eğitim Kampı, 24-28 Temmuz tarihlerinde Yunanistan'ın Eretria kentinde gerçekleşti. Kampa Türkiye'den DİP, Fransa'dan ROR, Finlandiya'dan MTL, Rusya'dan RPK ve OKP, Polonya'dan, Güney Afrika'dan ve Amerika'dan Marksistler katıldı.

Komünist Enternasyonal'in 100. yılı ve geleceğin dünya partisinin inşası

Yedi ülkeden uluslararası delegelerin katılımıyla düzenlenen kampın ilk oturumu, işçi sınıfının uluslararası örgütlenmesinde bir zirve noktası olan Komünist Enternasyonal'in (kısa adıyla Komintern) kuruluşunun

100. yılına, enternasyonallerin tarihine ve bugün dünya partisinin inşasına ayrılmıştı. Sabah oturumunun ardından oluşturulan tartışma gruplarında Komintern ve geleceğin dünya partisi üzerine gerçekleşen tartışmalar derinleştirildi.

Kapitalizmin dünya çapındaki krizi

Eğitim kampının ikinci oturumu kapitalizmin dünya çapındaki krizi üzerineydi. Bu oturumda 2008'de patlak veren dünya çapındaki ekonomik krizin doğurduğu politik krizler ve diğer tarafta dönemin karakterinin doğurduğu sınıf mücadeleleri, devrimci eğilimler tartışıldı. Milyonları işsiz bırakan, yoksulluğa sürükleyen, burjuva hükümetlerin kemer sıkma politikalarıyla emekçi halkların sı-

tına bindiği krizin doğası ve bugün işçi sınıfı devrimcilerinin ne yapması gerektiği üzerinde duruldu.

Yedi ülkeden delegenin katılımıyla uluslararası oturumlar

Kampın üçüncü günü uluslararası delegelerin sunumlarına ayrılmıştı. İki ayrı oturumda yedi ülkeden katılımcılar ülkelerindeki politik durum hakkında sunumlar gerçekleştirdi. Devrimci İşçi Partisi temsilcisi de bu oturumda, yerel seçimler ve tekrarlanan İstanbul seçimi sonrasında ülkedeki politik durumu, burjuvazinin siyasi temsilcilerinin içindeki farklı eğilimleri ve politik krizleri, DİP'in birleşik bir işçi cephesi ve zincirsiz bir Kurucu Meclis şiarıyla yürüttüğü mücadeleyi anlattı.

Krizin pençesinde Yunanistan ve sınıf mücadeleleri

Kampın dördüncü oturumu Yunanistan üzerineydi. Bu oturumda gerçekleştirilen iki konuşmada, Yeni Demokrasi'nin seçim zaferine giden süreçte Avrupa seçimleri, 2015'te Syriza'nın, kitlelerin kemer sıkma politikalarına karşı isyanına ihanet etmesinin yarattığı öfke ile nasıl ekitiğini biçtiği anlatıldı. Yunanistan ve Avrupa'da ekonomik kriz, krizin ya-

rattığı koşullar, bu koşullarda EEK'in nasıl bir politika izlediği tartışıldı.

Kampın son oturumunda ise kamp boyunca gerçekleştirilen tartışmaların sonuçları değerlendirildi. Dinleyicilerin coşku ve alkışlarla karşıladığı, kampa katılan bütün yoldaşlara, uluslararası delegelere, bütün dünyada işçi sınıfının zaferi için birlikte savaşıma çağrısı ile biten kapanış konuşmasının ardından kamp, yoldaşlık duyguları ve mücadeleyi büyütmeye sözleriyle sona erdi.